

Súd: Okresný súd Skalica
Spisová značka: 5C/142/2008
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2708208272
Dátum vydania rozhodnutia: 12. 12. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Boris Buľubaš
ECLI: ECLI:SK:OSSI:2019:2708208272.34

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Skalica samosudcom JUDr. Borisom Buľubašom, v právnej veci žalobkyne: 1. L. P., nar. XX.XX.XXXX, bytom J. XXXX/XX, Ú. F. A., Č. S., 2. B. H.O.P., nar. XX.XX.XXXX, bytom R. Z. XX, P. T., Ú. F. A., Č. S., obidve právne zastúpené: JUDr. Ján Pekar, advokát, so sídlom Potočná 191/39, 909 01 Skalica, proti žalovaným: 1. E. T. (H. H.), nar. XX.XX.XXXX, bytom P., Q. XX, S., 2. H. J. D., nar. XX.XX.XXXX, bytom A. XX/X/XX, V., S., 3. Q. H., nar. XX.XX.XXXX, bytom A. XX/X/XX, V., S., všetky právne zastúpené: Právne centrum s.r.o., IČO: 36 698 873, so sídlom Mýtna 42, 811 05 Bratislava, o neplatnosť závetu a neplatnosť vydedenia, takto

rozhodol:

I. Súd určuje, že listina o vydedení spísaná do notárskej zápisnice na notárskom úrade v Holíči dňa 28.10.2004, notárkou JUDr. Vierou Kotvanovou pod č. SPZN F., F., F., je voči žalobkyni v 1. rade neplatná.

II. Súd určuje, že závet napísaný dňa 28.10.2004, poručiteľa R. H., nar. XX.XX.XXXX, zomretého dňa XX.XX.XXXX, je voči žalobkyni v 1. rade neplatný.

III. Súd žalobu žalobkyne v 2. rade zamietá.

IV. Žalobkyňa v 1. rade má voči žalovaným v 1. rade, v 2. rade a v 3. rade právo na náhradu trov konania v plnom rozsahu.

V. Žalovaná v 1. rade, žalovaná v 2. rade a žalovaná v 3. rade majú voči žalobkyni v 2. rade právo na náhradu trov konania v plnom rozsahu.

VI. Žalovaná v 1. rade, žalovaná v 2. rade a žalovaná v 3. rade spoločne a nerozdielne, sú povinné zaplatiť Slovenskej republike na účet Okresného súdu Skalica sumu 227,07 eur, titulom náhrady trov konania do 3 dní od právoplatnosti rozsudku.

VII. Žalobkyňa v 2. rade, je povinná zaplatiť Slovenskej republike na účet Okresného súdu Skalica sumu 192,34 eur, titulom náhrady trov konania do 3 dní od právoplatnosti rozsudku.

odôvodnenie:

1. Žalobkyňa v 1. rade podala na Okresnom súde Skalica dňa 21.11.2008 žalobu o určenie, že závet spísaný dňa 28.10.2004 poručiteľom R. H., nar. X.X.XXXX, W.. XX.X.XXXX je neplatný buď celý alebo v rozsahu podielov neopomenuteľných dedičiek, a to z dôvodu, že namietala absenciu slobodnej vôle poručiteľa vzhľadom k jeho zdravotnému stavu a vzhľadom k nerešpektovaniu postavenia zákonných dedičiek, dcér poručiteľa, s ktorými mal až do svojej smrti dobré vzťahy. Listina nemala byť spísaná jej otcom podľa jeho slobodnej vôle, rozpoznávacie a ovládacie zložky jeho konania neboli zachované, a

preto sa jedná o neplatný právny úkon. Žalobkyňa v 1. rade pochybuje o schopnosti poručiteľa pochopiť zmysel a dôsledky listiny, ktorú údajne podpísal. Jej otec bral silné lieky na bolesti hlavy (Risperidon) a v dobe spísania listiny musel byť nimi nadopovaný a riadený svojou manželkou. Jej otec sa začal liečiť už pri návšteve sestry v USA a ďalej sústavne do svojej smrti. Mal Non Hodgkin lymfon cca 5 rokov a psychotické ochorenie cca 10 rokov. Žalobkyňa žiadala súd o vyžiadanie lekárskeho posudku o zdravotnom stave otca a tiež vypracovanie psychiatrického znaleckého posudku. Žalobkyňa podaním doručeným súdu dňa 29.12.2008 doplnila žalobu tak (č.l. 7), že spresnila výrok rozsudku, ktorý žiadala vydať tak, že súd určuje, že závet spísaný dňa 28.10.2004 poručiteľom R. H., nar. X.X.XXXX, zomretým XX.X.XXXX je neplatný. Žalobkyňa v 1. rade a jej sestra B. H. sú dcérami poručiteľa a sú neopomenuteľnými dedičkami R. H.. Uviedla, že súčasne podanou žalobou sa žalobkyňa domáha určenia, že vydedenie žalobkyne v 1. rade a jej sestry je neplatné.

Súd uznesením č. k. 5C/142/2008-28 zo dňa 26.3.2009 pripustil uvedenú zmenu petitu návrhu.

2. Žalované v 1. 2. a 3. rade vo vyjadrení zo dňa 27.4.2011 uviedli, že poručiteľ R. H. urobil na notárskom úrade v Holíči notárky JUDr. Viery Kotvanovej dva jednostranné právne úkony pre prípad jeho smrti a to závet, v ktorom pre všetok svoj majetok v Slovenskej republike určil závetných dedičov žalované v 1. 2. a 3. rade a ďalej urobil listinu o vydedení, v ktorej vydedil žalobkyňu v 1. rade I. B. H.ú z dôvodu, že v rozpore s dobrými mravmi mu neposkytli potrebnú pomoc v chorobe a o neho ako o otca trvalo neprejavujú opravdivý záujem, ktorý by mali ako potomkovia prejavovať. Zdôraznil skutočnosť, že v žalobe sa žalobkyňa výslovne domáha len určenia neplatnosti závetu, určenia neplatnosti vydedenia sa žalobkyňa v 1. rade nedomáhala. Nakoľko žalobkyňa v 1. rade v určenej lehote 30 dní nepodala na príslušný Okresný súd Skalica žalobu o určenie neplatnosti vydedenia, jej omisívnym konaním (nekonaním) sa ako osoba aktívne legitimovaná na podanie takejto žaloby vylúčila z dedičského konania a v ďalšom konaní sa na ňu neprihliada. Platí právny stav, že žalobkyňa v 1. rade je vydedená (listinou o vydedení) a teda nie je dedičom po poručiteľovi R.I. H. a preto je žaloba, ktorou napadla platnosť závetu nedôvodná a právne irelevantná. Osoba z okruhu dedičov, ktorá bola platne vydedená a vydedenie zákonom predpísaným spôsobom nenapadla na príslušnom súde, sa nemôže domáhať neplatnosti závetu z dôvodu, že ním bola „opomenutá“.

Vo vyjadrení zo dňa 26.9.2011 ďalej uviedli, že žalobkyňa v 1. rade bola za otcom vo Viedni do roku 1989 len dvakrát, nie cez Vianoce ani prázdniny a po roku 1989 len jedenkrát, bolo to asi v roku 2004 - 2005, keď už bol chorý. Poručiteľ dal v roku 1987 obom dcéram z prvého manželstva možnosť, aby prišli žiť do Viedne, oni však túto možnosť odmietli. Žalobkyňa v 1. rade neudržiavala s otcom žiadny písomný ani telefonický kontakt (telefonovala mu len raz), podobný vzťah k otcovi mala aj mladšia dcéra poručiteľa, sestra žalobkyne v 1. rade, ktorá v 17 rokoch otehotnela a mala konflikty s otcom. Žalovaná v 1. rade dcéry manžela z prvého manželstva akceptovala, nebol však medzi nimi žiadny kontakt, ani osobné či rodinné vzťahy. Poručiteľ riadne a včas platil výživné na dcéry z prvého manželstva. Konflikt medzi žalobkyňou v 1. rade a odporkyňou v 1. rade vznikol len raz, keď žalobkyňa v 1. rade vyčítala odporkyňu v 1. rade, že im rozbila rodinu, vtedy jej odporkyňa v 1. rade povedala svoj názor. Bola to naopak žalobkyňa v 1. rade, ktorá sa vždy správala k dvom nevlastným sestram (odporkyne v 2. a 3. rade) odmerane, nemala záujem nadviazať s nimi bližší vzťah a udržiavať s nimi kontakt. Poručiteľ začal navštevovať svojich rodičov v Holíči až po roku 1994, kedy nadobudol rakúske štátne občianstvo, dovtedy nemohol legálne vycestovať do Československa, od roku 1989 do 1994 chodievala do Holíča k starým rodičom len jeho manželka s dcérami. Tvrdenie žalobkyne v 1. rade o tom, že chodil do Holíča po roku 1989 je teda preukázateľne nepravdivé. Žalobkyňa v 1. rade bola v Holíči do roku 2001 len jeden alebo dvakrát. Častejšie tam začala chodiť až po smrti starej mamy (v roku 2001), ktorá si jej návštevy neželala. Žalobkyňa v 1. rade ani nebola starej mame na pohrebe, nepamätala si ani dátum jej smrti. Žalobkyňa v 1. rade sa nikdy nezaujímal, neinformovala sa o chorobe a zdravotnom stave otca, za týmto účelom nekontaktovala ani žalované (nežiadala tel. číslo na lekára či zdravotnícke zariadenie), ani lekára resp. lekárov, ktorí ošetrovali poručiteľa, či nemocnice, v ktorých bol poručiteľ hospitalizovaný. Nie je pravdou, že by žalobkyňa v 1. rade otcovi volávala dopoludnia, keď bola žalovaná v 1. rade v práci, telefonicky ho pred chorobou ani počas choroby vôbec nekontaktovala, čo potvrdili dcéry poručiteľa, ktoré s ním trávili doma veľa času. Žalobkyňa v 1. rade nesprávne opísala priebeh choroby poručiteľa, poručiteľ trpel inou formou leukémie. Sestra Q. poručiteľovi neposielala peniaze na prežitie rodiny, ako to tvrdila žalobkyňa v 1. rade, nakoľko poručiteľ dostával od štátu dávky zo sociálneho poistenia (nemocenské, neskôr v nezamestnanosti) a neskôr penziu. Tvrdenia žalobkyne v 1. rade o jej kontakte s otcom počas choroby a o údajnom priateľovi žalobkyne v 1. rade boli nepravdivé. Manželka poručiteľa venovala všetok svoj čas opatere a starostlivosti o manžela. S poručiteľom bola stále manželka a dcéry, ktoré sa o neho starali. Poručiteľ nemohol ísť bývať do Holíča, mal strach, choroba mala stále zhoršujúci sa priebeh, mnohokrát

musel ísť aj v noci do nemocnice kvôli zákrokom, musel byť stále vo Viedni, aby bol blízko lekárov špecialistov a nemocnice. Žalobkyňa v 1. rade sa snažila navodiť dojem, že poručiteľ bol pri spisovaní závetu listiny o vydedení pre chorobu nespôsobilý na vykonanie týchto právnych úkonov a že ich spísal pod vplyvom či nátlakom manželky. Manželka ho len sprevádzala do Holíča, v prejave vôle ho nijako neovplyvňovala ani mu nič neprikazovala. Poručiteľ spísal závet a listinu o vydedení dňa 28.10.2004, teda takmer dva roky pred svojou smrťou (30.6.2006). V čase spísania predmetných úkonov bol plne spôsobilý na právne úkony, v tejto spôsobilosti ho neobmedzovala choroba ani iná indispozícia, konal slobodne, vážne, určito a bez akéhokoľvek nátlaku. Poručiteľ si neprial účasť žalobkyňa v 1. rade ani druhej dcéry z prvého manželstva na svojom pohrebe, tieto sa napriek tomu na pohreb dostavili. Žalovaná v 1. rade po pohrebe odišla do Viedne, sprevádzala svojich rodinných známych a priateľov, ktorí sa zúčastnili pohrebu poručiteľa, rovnako musela vo Viedni vybaviť viaceré záležitosti súvisiace s úmrtím manžela.

3. Okresný súd Skalica č. k. 5C/142/2008 - 162 zo dňa 27.9.2011 určil, že závet napísaný dňa 28.10.2004, poručiteľa R. H., F.. XX.XX.XXXX, W.É. C. XX.XX.XXXX, je neplatný. Žalobkyni v 1. rade nepriznal náhradu trov konania.

4. Na základe odvolania žalovaných proti uvedenému rozsudku Krajský súd v Trnave napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie rozsudkom č. k. 10Co/60/2012 - 250 zo dňa 30.10.2013, vo veci samej, týkajúcej sa požiadavky na určenie neplatnosti závetu vo vzťahu ku B. H. zmenil tak, že žalobu v tejto časti zamietol. Vo zvyšku napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie.

5. Na základe návrhu žalobkyne v I. rade zo dňa 24.7.2014 (č.l. 278) súd uznesením č. k. 5C/142/2008-281 zo dňa 2.9.2014 pripustil vstup do konania žalobkyne v 2. rade.

6. Dňa 11.7.2014 žalobkyne v 1. a 2. rade podali na Okresný súd Skalica žalobu voči žalovaným v 1. až 3. rade, ktorou sa domáhajú určenia neplatnosti listiny o vydedení spísanej do notárskej zápisnice dňa 28.10.2004, poručiteľom R. H.. Toto konanie bolo zapísané na Okresnom súde Skalica pod sp. zn. 5C/255/2014. Okrem zopakovania dôvodov neplatnosti vydedenia zhodnú ako v pôvodnej žalobe uviedli aj dôvod - absolútnu neplatnosť vydedenia z dôvodu závažných zdravotných problémov ich otca - poručiteľa. Okresný súd Skalica uznesením č.k. 5C/142/2008 - 298 zo dňa 17.6.2015 rozhodol o spojení na spoločné konanie veci Okresného súdu Skalica sp. zn. 5C/142/2008 o určenie neplatnosti závetu a sp. zn. 5C/255/2014 o určenie neplatnosti listiny o vydedení s tým, že spojené konanie sa bude viesť na Okresnom súde Skalica pod sp. zn. 5C/142/2008.

7. V rámci odvolania žalovaných voči uzneseniu č.k. 5C/142/2008 - 281 zo dňa 2.9.2014 žalované vzniesli námietku premlčania práva žalobkyne v 2. rade na uplatnenie neplatnosti vydedenia a závetu z dôvodu uplynutia trojročnej premlčacej doby pri relatívnej neplatnosti právnych úkonov (č.l. 285). Taktiež vzniesli námietku premlčania uplatnenia relatívnej neplatnosti vydedenia u žalobkyne v 1. rade (č.l. 286 - str. 2).

8. Súd vykonal dokazovanie výsluchom žalobkyne v 1. rade a 2. rade, výsluchom žalovaných v 1. rade, 2. rade a 3. rade, výsluchom svedkov: S. T., D. U., S. T., P. T., P. H., E.. E. U., Q.Á. P., oboznámením sa s pripojenými spismi Okresného súdu Skalica sp. zn. 1C/374/2008 a sp. zn. 3D/24/2008, darovacou zmluvou zo dňa 20.7.2002, písomnými vyjadreniami právneho zástupcu odporkýň v I., II. a III. rade zo dňa 11.2.2011 a zo dňa 26.9.2011, písomným vyjadrením a listom svedkyne: Q. V. a doplnil dokazovanie zdravotnou dokumentáciou R. H., znaleckým posudkom č. 43/2019 zo dňa 2.8.2019 znalkyne E.. D. J., E., a ostatným spisovým materiálom a zistil tento skutkový stav veci:

9. Pri výsluchu dňa 18.11.2010 žalobkyňa v 1. rade uviedla (č.l. 89 spisu), že je dcérou R. H., ktorý zomrel dňa 30.6.2006. Žalobkyňa v 1. rade má ešte sestru B. H., F.. XX.XX.XXXX. Obidve sú dedičky po R. H.. Jej otec uzatvoril s jej matkou D. H. manželstvo pred rokom 1971. Spolu bývali v Rakúsku v Kreamsanderdonal. Matka bývala spolu s otcom a deťmi asi do 1976. Po piatich rokoch sa rodičia rozišli a matka žalobkyne v 1. rade a žalobkyňou v 2. rade odišla bývať do Čiech do Ústí nad Labem. Tam bývali až doteraz. Rodičia sa rozvázali až potom, ako sa matka žalobkyň odsťahovali do Českej republiky. Po piatich rokoch, ako prišli bývať do Českej republiky, bolo manželstvo jej rodičov právoplatne rozvedené. Ich otec býval stále v Rakúsku dlhodobo v byte na adrese L. X/X/XX, V. XXXX. Asi 5 rokov pred jeho

smrťou sa presťahoval do iného bytu, ktorého adresu nevie, ale tento byt aj ulicu si pamätá, lebo v tomto byte otca navštívila. Po ich odsťahovaní do Českej republiky sa s otcom stretávala a takisto sa s ním stretávala aj jej sestra. Do roku 1989 so sestrou chodila za otcom do Rakúska, chodievali za ním niekedy zvlášť, nakoľko otec dovedy nemohol cestovať do Čiech, lebo do Rakúska ilegálne utiekol v roku 1968. Počas návštev sa s otcom stretávali u neho v byte. Chodievali k nemu väčšinou na prázdniny alebo na Vianoce, zdržali sa u neho 10 až 14 dní. V tej dobe otec ešte nebol ženatý, ale býval s E. H. - žalovanou v 1. rade v spoločnej domácnosti a mali spolu dve deti, ktoré sú jej nevlastnými sestrami - žalované v 2. a 3. rade. S E. H. nikdy spolu dobre nevychádzali. Počas návštev žalovaná v 1. rade žalobkyni v 1. rade a jej sestre varila, ale bola voči nim zákerná a nechcela ich tam vidieť. Raz bol kvôli týmto ich vzťahom medzi jej otcom a žalovanou v 1. rade konflikt a to v tomto byte. Konflikt sa týkal toho, že otcovi bolo ľúto, že spolu nie sú stále a žalovaná v 1. rade žiarlila a bála sa, že otec sa chce vrátiť k matke žalobkyň. Keď sa žalobkyňa v 1. rade vrátila z návštevy domov, žalovaná v 1. rade jej telefonovala a ospravedlnila sa jej, nakoľko sa k nej nevhodne správala. Počas celého uvedeného obdobia mimo návštev boli žalobkyňa v 1. rade so sestrou v kontakte s otcom aj telefonicky, nepísali si, lebo otec nerád písal. Byt, v ktorom v tom období jej otec býval, bol na treťom alebo na štvrtom poschodí, v starom tehlovom dome, WC bolo na chodbe a patrilo len k jeho bytu. S dcérami otca z druhého manželstva vychádzali žalobkyňa v 1. rade s jej sestrou dobre, pokiaľ boli malé, ale neskôr žalovaná v 1. rade „očkovoala“ svoje dcéry proti nim, aby sa s nimi nestretávali. Počas návštev u otca v tom období nemali žiadnych kamarátov. Po roku 1989 otec chodil každých 15 dní na víkend do Holíča ku svojmu otcovi D. H. a tiež k matke I. H., ktorí bývali v Holíči v dome, ktorý je predmetom dedičstva. Do Ústí nad Labem otec žalobkyňu v 1. rade a jej sestru nechodil navštevovať, ale stretávali sa v dome v Holíči. Žalobkyňa v 1. rade chodievala do Holíča, kde sa stretávali, a to jeden až dvakrát ročne a to väčšinou cez prázdniny, nakoľko žalobkyňa v 1. rade má deti. Do Holíča chodievala s deťmi aj s manželom Q. P.. Vtedy otec prišiel do Holíča na 14 dní, už nepracoval. Do Holíča chodieval aj so žalovanou v 1. rade a s deťmi z druhého manželstva. V Holíči počas ich pobytov mali žalobkyňa v 1. rade, resp. jej sestra vyhradenú samostatnú izbu na spanie a to na prízemí a otec s jeho rodinou spávali na poschodí. Starý otec spával na prízemí. V kuchyni sa zdržiavali všetci spoločne.

Otec žalobkyne v 1. rade pracoval 30 rokov v jednej firme, kratšie obdobie podnikal, ale potom sa znovu vrátil do pôvodnej firmy. Firma mala sídlo vo Viedni. Pracoval pri ukladaní podláh a tieto aj lakoval a v súvislosti s tým aj ochorel. V roku 2002 až 2004 sa s otcom stretávala a tiež jej sestra a tiež aj jej deti a manžel a to v Holíči v dome starého otca na P. K.. V tom období žil už len jej starý otec, ktorý v tomto dome býval, stará matka zomrela asi v roku 2002 alebo 2003. Starej matke na pohrebe nebola, nakoľko sa nemohla uvoľniť zo zamestnania. S otcom sa stretávala cez prázdniny, taktiež v tomto období bola v tomto dome aj otcova sestra z Ameriky Q. V., s ktorou sa tam tiež stretávala. S otcom bola tiež v telefonickom kontakte, nakoľko v tom období bol už chorý. Telefonovala s ním väčšinou doobeda, keď žalobkyňa v 1. rade bola v práci, táto pracovala v predajni tabaku. Jej otec uzatvoril manželstvo so žalovanou v 1. rade v období po roku 1989, keď už mohli cestovať do Čiech. O tom, že otec uzatvoril manželstvo, jej zrejme hovoril starý otec. Konflikty medzi nimi kvôli tomuto nevznikli. Následne jej o uzatvorení manželstva povedal aj otec. Otec ochorel asi 5 rokov pred smrťou, povedala jej o tom Q., otcova sestra. Povedala jej aj diagnózu, že je ťažko chorý, že nemôže pracovať, bol na čiastočnom invalidnom dôchodku, ale celých 5 rokov už nepracoval. Nevie, odkiaľ mal otec počas choroby príjem, peniaze mu však dávala jeho sestra Q. a z týchto peňazí si on kupoval lieky. Toto jej povedala jeho sestra Q.. Q. posielala otcovi peniaze aj na život celej rodiny, nakoľko pokiaľ otec pracoval, žalovaná v 1. rade nepracovala nikdy, a keď sa zamestnala v tabaku, jej príjem bol nízky. Otec musel pravidelne chodiť na injekcie do nemocnice, počas celého uvedeného obdobia žalobkyňu v 1. rade nepožiadala o peniaze na liečbu alebo na krytie nákladov na život. Otcova sestra Q. žalobkyni v 1. rade raz povedala, že v súvislosti s liečbou súvisiacou s kostnou dreňou by otec potreboval kostnú dreň a či by mohla byť darcom kostnej drene. Bolo to však tesne pred smrťou a to už bolo neskoro. Žiadne vyšetrenia v súvislosti s darovaním kostnej drene navrhovateľka neabsolvovala, bola však ochotná tieto absolvovať. Počas obdobia, keď bola s otcom v Holíči, všetci sa pravidelne striedali pri nákupoch potravín. Dom je zariadený, nebolo potrebné prispievať na zariadenie. Na narodeniny otca sa nestretávali, nakoľko im to nevyšlo. Pokiaľ žalobkyňa v 1. rade za otcom prišla do Viedne, zastavila sa s manželom za ním, vždy mu priniesla nejaký dar. Otec jej nevyčítal, že ho málo navštevuje, vždy mu len bolo ľúto, že s ním spolu so sestrou nebývali stále. V Holíči, keď boli spolu, otec sa budil skoro ráno okolo štvrtej a každý deň s ním bola žalobkyňa v 1. rade od rána a vtedy bol najšťastnejší. Nikdy ju nepožiadala, aby s ním bola častejšie aj vo Viedni, nakoľko bol pod vplyvom žalovanej v 1. rade. V roku 2004 s otcom nemala žiadne konflikty, vzťahy medzi nimi boli stále rovnaké, bol rád, že sú spolu, veľa vecí jej porozprával. Tiež jej raz telefonoval, už vtedy bol chorý a povedal jej, že žalovaná v 1. rade má priateľa, s ktorým sa stretávala a

s ktorým môže byť aj doteraz. Meno jej nepovedal. Situácie súvisiacej s priateľom žalovanej v 1. rade sa bál, lebo nechcel zostať sám a radšej to v tom období vydržal a nevyvolával kvôli tomu konflikty. V tom období otca volala, aby išiel bývať k nim, ponúkala mu, že sa o neho bude aj starať. Otec však chcel ísť bývať do Holíča, to bol jeho sen. Žalovaná v 1. rade - jeho manželka to však nechcela. V roku 2003 alebo v roku 2004 v zime žalobkyňa v 1. rade išla s manželom lyžovať do Álp a v súvislosti s tým, navštívila aj otca vo Viedni, keď už býval v novom byte, prenocovali tam. Jednalo sa o nový panelákový dom. Ona bola na pohrebe starého otca v Holíči spolu so sestrou a manželom. Na pohrebe bola aj žalovaná v 1. rade spolu s jej deťmi. Obsah závetu a vydedenia si vysvetľuje tak, že tieto listiny jej otec spísal pod nátlakom zo strany žalovanej v 1. rade. Žalovaná v 1. rade chodila do Holíča, dokým žil otec žalobkyne v 1. rade. Za starým otcom potom žalovaná v 1. rade chodila veľmi málo. Otec mal pohreb v Holíči. Na pohrebe žalobkyňa v 1. rade bola, tiež jej manžel a jej sestra. Na pohrebe bola aj otcova sestra Q. a tiež jeho druhá sestra D. U.. Na tomto pohrebe sa žalovanej v 1. rade nepáčilo, keď pri obrade žalobkyňa v 1. rade s jej sestrou uvádzali ako prvé deti a následne až žalované. Po pohrebe odporkyňa žalovaná v 1. rade odišla rýchlo aj so svojimi deťmi domov a v Holíči v dome nechala všetky fotky, ktoré mal otec so žalobkyňou v 1. rade a jej sestrou a každá táto fotka bola roztrhnutá na kúsky. O dedičstve nebolo hovorené nič. V súvislosti so svojou chorobou otec bral ťažké lieky, ktoré mohli mať vplyv aj na jeho psychický stav. Neliečil sa však na psychickú chorobu. Nebola sa informovať u lekárov na zdravotný stav otca, o jeho zdravotnom stave navrhovateľka informovala väčšinou jeho sestra Q., alebo jej to otec hovoril sám. Za posledných 5 rokov pred jeho smrťou vie, že otec bol viackrát aj hospitalizovaný v nemocnici, mohlo to byť asi na dobu jedného týždňa, keď mu dávali krv, o tomto bližšie nevie nič, nakoľko bývali ďaleko. Pokiaľ bol v nemocnici, netelefonoval jej. Do roku 1989 bola za otcom vo Viedni tri alebo štyri krát, jej setra bola s otcom a jeho rodinou na dovolenke v Taliansku. Do Viedne vtedy chodievala sama vlakom a otec s jeho rodinou ju vždy vyzdvihli na nádraží vo Viedni. Z Ú. F. A. bol priamy vlakový spoj. Mali vždy vízum a pozvanie od otca. Od roku 1989 do 2006 bola u otca vo Viedni jeden krát, nakoľko sa schádzali v Holíči v dome. O listine o vydedení a o záвете sa dozvedela od notárky v Holíči. Počas návštev v Holíči sa stretávala aj s ľuďmi mimo ich rodiny, a to s najlepším kamarátom jej otca a tiež s jeho manželkou. Tiež sa stretávala s tetou D. U. a jej dcérou a manželom. Vlastníkom domu, kde sa s otcom stretávala, bol jej starý otec. Na návštevy chodili k starému otcovi a stretávali sa v tomto dome aj s ich otcom a tento mal časť domu prepísanú na seba počas jeho života. Žalobkyňa v 1. rade bola naposledy v Holíči, keď zomrel starý otec a bola na jeho pohrebe a ešte následne raz, keď prišla z USA otcova sestra Q..

Vo výpovedi dňa 30.6.2016 (č.l. 372) uviedla, že jej otec napísal listinu o vydedení a tiež závet pod nátlakom nakoľko mal strach z jeho manželky, ktorá už mala všetko pripravené a dva roky pred smrťou otca mala už iného priateľa, ktorého si po smrti otca ihneď zobrala - uzavrela s ním manželstvo. Tieto skutočnosti vie od otcovej sestry Q. V.. Otec je o týchto skutočnostiach priamo nič nepovedal. Ona chcela ísť za otcom aj do nemocnice, ale manželka jej otca jej toto neumožnila. Naposledy sa s otcom stretla pred jeho smrťou keď s deťmi bola v Holíči, a to buď na prázdniny alebo počas Vianoc v roku 2005. O jeho ochorení, ktoré začalo asi 5 rokov pred smrťou sa dozvedela pri stretnutí s otcom v Holíči, keď túto skutočnosť jej oznámil a tiež jej povedal, že nechce aby sa o jeho chorobe sa dozvedel jeho otec. Choroba otca sa u neho prejavovala tak, že bol „úplne iný človek.“ Bol unavený, sťažoval si na veľké bolesti v tráviacom trakte, často aj krvácal a bol veľmi rád keď mohol komunikovať aj s jej synom C. P., rozhovor s ním ho ukludňoval. Bol nešťastný aj z toho, že si vnuka C. nemohol zobrať k sebe do Rakúska kvôli jeho chorobe. Celý život mal pranie mať syna, mal však štyri dcéry. Otec bral pravidelne lieky na tlmenie bolesti, nepamätá si názov týchto liekov. Tieto lieky strážila a podávala mu jeho manželka. Zrejme užíval aj antidepresíva, tieto začal brať asi 5 rokov pred smrťou a nevie dokedy ich bral. O tomto sa dozvedela od tety D. U. I. Q. V.. Užívanie liekov sa u neho prejavovalo tak, že po ich užití si išiel ľahnúť a bol unavený. Mal tak veľké bolesti, že prestal aj fajčiť. Predtým bol veľmi silný fajčiar. V súvislosti s užívaním liekov správanie otca bolo také ako keby všetko robil so strachom, ale pred jeho ochorením bol silný človek. Pred jeho chorobou mal hlavné slovo aj voči jeho manželke. Počas choroby otca jeden krát navštívila v Rakúsku aj napriek tomu, že jeho manželka si to nepriala. Bola za otcom spolu s manželom a aj u nich prenocovali. Následne aj každý rok pokiaľ išli lyžovať do Álp sa chcela u otca staviť na návštevu, avšak jeho manželka si to nepriala. Ona žiadala manželku jej otca a tiež jeho dcéru Piu o kontakt na nemocnicu, tieto jej však kontakt nikdy nedali.

10. Pri výsluchu dňa 15.2.2010 (č.l. 324) žalobkyňa v 2. rade uviedla, že o zdravotnom stave otca - R. H.Í. sa dozvedela od žalobkyne v 1. rade a od celej rodiny, nepamätám si však kedy to bolo. O zdravotnom stave otca sa rozprávala so žalovanou v 1. rade, nakoľko ona o tom najviac vedela. Hovorila jej o tom, že otec sa liečil v nemocnici, že neskôr bol prepustený z nemocnice a bol doma a potom bol

znovu v nemocnici. Čas liečenia jej však nehovorila. Vie, že potom ako sa dozvedela o otcovej chorobe, otec sa ešte potom liečil, bol aj v nemocnici. Ona z dôvodu práce a financií nemala možnosť dochádzať za otcom do Viedne. Pokiaľ bol otec aj v dobe choroby na Slovensku - v Holíči, rada za ním prišla. S otcom sa stretla v Holíči v čase keď vedela, že je chorý, a to asi dva alebo trikrát, do Holíča prišiel vtedy, pokiaľ mu to dovolil jeho zdravotný stav. Počas týchto stretnutí všetko bolo v poriadku, s otcom som sa rozprávala. Keď bol v Holíči o štvrtej ráno vstával, budil ju a spolu sa rozprávali, keď žalovaná s jej deťmi ešte spali. Otec jej hovoril o všetkom možnom, hovoril aj o svojej chorobe aj o svojom liečení. Počas stretnutí s otcom bola vidieť na ňom jeho choroba, t.j., že je chorý, bol bledý, bol utrápený, jeho choroba bola na ňom vidieť. Hovoril jej že berie lieky, avšak názvy si nepamätá. Boli to lieky na liečenie jeho choroby, teda nedostatok červených krviniek. Počas uvedených troch stretnutí mala dojem, že jeho zdravotný stav je rovnaký, t.j., že sa nezhoršuje, resp. nezlepšuje. So sestrou sa rozprávali o zdravotnom stave otca, sestra jej nehovorila viacej k jeho zdravotnému. Neveria tomu, že otec ich vydedil, nakoľko ich mal rád a čo sa týka zdravotného stavu - zdravotne bol nespôsobilý na to, aby vydedenie urobil. Myslia si, že otec bol psychicky tlačенý do podpísania vydedenia. Nemôžu za to, že ich matka sa s otcom rozviedla. Žalobu pôvodne nepodala z dôvodu, že jej to nedovoľovali financie a dohovorila sa so sestrou, že to bude vybavovať ona. Počas choroby som otca vo Viedni nenavštívila z dôvodu financií a mohlo sa stať, že by ju žalovaná v 1. rade z návštevy vyhodila.

Pri výsluchu žalobkyňa v 2. rade B. H. (ešte ako svedkyňa) dňa 19.7.2011 (č.l. 142) uviedla, že chcela byť aj účastníkom žaloby na strane žalobkyne v 1. rade, ale so sestrou sa dohodli, že bude vystupovať ako svedok. Jej otec R.l. H. žil v Rakúsku a ona za ním cestovala do Rakúska ako školáčka, keď chodila do základnej školy, takto to bolo pred obdobím jej 18-tich rokov. Chodila tam každý rok alebo raz za dva roky. Prvý krát bola v Rakúsku, asi keď mala 10 rokov. Vtedy bývali v Ústí nad Labem. Vtedy do Rakúska cestovala sama a otec ju čakal na vlakovom nádraží vo Viedni. Bola tam vtedy na návšteve asi 14 dní. Bola šťastná, že je u svojho otca, snažila sa mu čo najviac venovať, takisto on jej, brával ju do mesta. Vtedy pracoval. Keď bol v práci, ona bola v byte s jeho manželkou. Deti mali až neskôr. Vzťah k nej so strany jeho manželky bol skôr nútený, nesprávala sa k nej tak, ako otec. Mala pocit, že jej prekáža. Konflikty s ňou nemala. Myslí, že otec nemal konflikty s jeho terajšou manželkou kvôli nej. Na ďalšie návštevy bola asi po dvoch alebo troch rokoch. Bola asi na piatich alebo šiestich takýchto návštevách. Spolu so sestrou boli na návštevách v Rakúsku asi 3 krát. Počas uvedeného obdobia na návštevy chodila do toho istého bytu. Keď mala 17 rokov, u otca na návšteve bola dva mesiace a počas tejto doby bola s otcom na dovolenke aj v Taliansku. Spolu s nimi išla aj manželka jej otca a staršia dcéra H.. Počas tejto dovolenky a návštevy mala s otcom veľmi dobré vzťahy. Mimo týchto návštev bola s otcom v kontakte a to telefonicky, telefonovali si asi jedenkrát za mesiac. Jej sestra s otcom telefonovala viac, nakoľko má viac finančných prostriedkov. Po tomto období manželka jej otca zakázala, aby chodila do Rakúska a potom sa s otcom stretávala len na Slovensku. Sestra potom tiež necestovala do Rakúska. Cestovala len, keď išli na dovolenku do Álp. Na Slovensko do mesta Holíč so sestrou chodievali na celé prázdniny, od prvej triedy základnej školy. Počas pobytov v Holíči bývali u starého otca a u starej mamy, ku ktorým chodili na návštevu. Chodili tam každé prázdniny. Po roku 1989 na prázdniny chodievali taktiež a to podľa možností. V Holíči sa stretávali aj s otcom, avšak nevie sa vyjadriť, od ktorého roku to bolo. Pokiaľ sa s otcom nestretli, tak si telefonovali. Jej sa v roku 1991 narodila dcéra, takže v tom období do Holíča nechodila. A začala tam chodiť, až keď bola dcéra staršia, t.j. keď mala asi 6 až 7 rokov. Od roku 2000 do roku 2006 do otcovej smrti do Holíča chodila každý rok a to cez dovolenku väčšinou v lete, ale bola tam aj v zime. Na návštevy chodievala k starému otcovi a tieto vždy prebehli v poriadku. Stretávala sa tam aj s otcom, asi pred 7 rokmi, keď už bol chorý, tam bola asi na 14 dní a tomu predchádzalo to, že ju otec telefonicky požiadal, aby do Holíča prišla, že tam bude sám s jej starým otcom a potrebuje, aby sa o neho starala. Ona pomáhala, robila to, čo jej prikázali a obidvom im pomáhala, chodila aj s otcom aj s dedom na prechádzky. Počas návštev v Holíči bývala na poschodí, niekedy bývala aj na prízemí. Počas týchto návštev sa stretla aj s manželkou resp. dcérami jej otca, ktorí prišli cez víkend. Niekedy počas týchto ich návštev ich ani nevidela, nakoľko sa zdržovali na poschodí domu. Konflikty nemali, lebo ich ignorovala, ju zaujímal otec a starý otec. Počas návštev, keď bola v dome a bola tam aj otcova manželka a jeho dcéry, otec bol iný, „naočkovaný od jeho manželky“ rozprával sa však s nimi. Počas návštev v Holíči, keď tam bola jej sestra, táto tiež nemala konflikt s otcovou manželkou a jeho dcérami, zaujímala sa o otca a starého otca. O chorobe otca sa dozvedela asi 5 rokov pred jeho smrťou. O tomto jej povedal starý otec. S otcom sa o tom potom aj rozprávala. Otec jej povedal, že má rakovinu a chodí na terapiu. Vtedy plakala a hovorila mu, aby bojoval. O pomoc ju nežiadal. O chorobe otca sa rozprávala aj so sestrou a to hneď v tom období, ako sa o jeho chorobe dozvedela. Rozprávali o tom, že je to zlé a že budú robiť všetko pre to, aby ho navštevovali a pomohli mu. Pomáhali mu tak, že mu telefonovali a vídali sa s ním na Slovensku. Do nemocnice nemohli za ním ísť, nakoľko jeho manželka im

nedala vedieť, že je v nemocnici. Starý otec im povedal, že uvidia, až keď príde otec z nemocnice. Celá komunikácia s otcom bola v tom období cez starého otca, cez Q. V. z Ameriky a cez pani U.. Naposledy otca videla krátko pred smrťou, t.j. asi rok alebo pol roka pred tým ako zomrel. Stretli sa v Holíči, bola tam vtedy asi týždeň počas dovolenky, bola s ňou aj dcéra a to na prázdniny. Bola otcovi na pohrebe, aj jej sestra a bola tam aj Q. V.. Otec jej o záвете nehovoril nič, preto neverí tomu, čo otec urobil, otec ju a jej sestru miloval a ony jeho. Keby to tak nebolo, bol by ich vydedil už skôr a nie vtedy, keď bol na liekoch. To, že napísal taký závet, zapríčinila jeho manželka.

11. Pri výsluchu dňa 15.2.2010 (č.l. 103) žalovaná v 1. rade uviedla, že R. H. bol jej manžel. Zoznámila sa s ním dňa 30.6.1978 v Rakúsku a začali spolu bývať v nájomnom dvojizbovom byte vo R. S. X, R. XXXX. Zo začiatku sa nezosobášili, žili ako rodina a narodili sa im dcéry H. J. I. Q.. Svadbu mali dňa XX.X.XXXX. V roku 2000 sa presťahovali do družstevného bytu U. XX/XXXX, R. XXXX. Jednalo sa o štvorizbový byt. Členkou družstva bola odporkyňa v I. rade. Počas celého uvedeného obdobia bola zamestnaná ako predavačka, s výnimkou obdobia, keď sa jej narodili deti. Jej manžel dlho pracoval vo firme C., U. XX, XXXX R.. Pracoval ako podlahár. Manžel jej hovoril, že predtým ako sa spoznali, bol ženatý a mal dve deti a v roku 1975 ho manželka opustila. S touto manželkou a deťmi býval v Rakúsku v meste H. a jeho manželka aj s deťmi odišla naspäť do Českej republiky. Zo začiatku ich spolužitia jej manžel nemal s bývalou manželkou a deťmi žiadne kontakty a až keď mali jeho dcéry z prvého manželstva 14 alebo 15 rokov, dvakrát boli u nich vo Viedni. Dcéra P. bola s nimi aj v Taliansku na dovolenke na dva týždne. Potom raz bola staršia dcéra L. P. u nich raz vo Viedni asi v roku 2004 alebo v roku 2005, keď išla do Álp lyžovať a prišla večer, prenocovala u nich a ráno pokračovala do Álp. Ku stretnutiu jej manžela s dcérami došlo tak, že manžel im zatelefonoval, že ich chce vidieť. U nich boli jeho dcéry na návšteve v období roku 1984 až 1986. Pokiaľ boli jeho dcéry u nich, ich vzťah bol poznačený tým, že dlho neboli v kontakte. Po ukončení týchto návštev jeho dcéry len telefonicky oznámili, že docestovali v poriadku domov a odvtedy neboli v kontakte. Nevidela žiadne listy - manžel nebol veľký pisár a nevie ani o telefonátoch. Nedostal ani pohľadnice k narodeninám resp. k Vianociam. Keď boli jeho dcéry u nich vtedy na návšteve, žalovaná v 1. rade sa vtedy o nich starala a varila pre ne, nakoľko cez deň manžel chodil do práce. Stretli sa aj s dcérou H., ktorá bola ešte vtedy malá a žiarlili na ňu, nehrali sa s ňou, nemali o ňu žiadny záujem. Bolo pre nich dôležité, čo majú navarené a o sestru sa nezaujímali. Od roku 1989 do roku 1994 chodievala spolu s jej dcérami H. I. Q. do Holíča do domu k starým rodičom t.j. k rodičom jej manžela. V tom období jej manžel nemohol chodiť s nimi, nakoľko nemal ešte rakúske štátne občianstvo a bol emigrantom z roku 1969. V tom období z uvedených dôvodov nemal cestovný doklad. Po roku 1994 do Holíča chodievali spolu s manželom a s dcérami a to vždy na víkend každý týždeň alebo každé dva týždne. Chodievali aj na Vianoce a sviatky. Dom v Holíči má dve podlažia. Oni pri týchto návštevách vždy bývali na prvom poschodí, nakoľko si tam renovovali byt. Keď chodievala do Holíča ešte s dcérami sama, ona a jej manžel jeho rodičov podporovala aj finančne, nakoľko v tom období si otec jej manžela v uvedenom dome otvoril mäsiarstvo. Tieto finančné prostriedky poskytovali na rozbehnutie mäsiarstva a opravu domu a robili aj prístavbu domu. Do roku 2009 do tohto domu chodievali, prestali tam chodiť z dôvodu, že zomrel otec jej manžela v roku 2009, jeho manželka zomrela v roku 2001, a od roku 2009 zle vychádzala so švagrinami - sestrami jej manžela, ktoré ich nechceli pustiť do domu. Do domu v Holíči chodievala s dcérami aj cez prázdniny a to na 14 dní a okrem toho tam chodili aj každý víkend. Počas toho ako do domu v Holíči chodievali, sa nestretla v tomto dome s bývalou manželkou jej manžela. Dcéry jej manžela L. J. P. v dome v Holíči stretla až po roku 2001, potom ako zomrela matka jej manžela. Dovtedy tam jeho dcéry nechodievali, nakoľko matka jej manžela, nechcela, aby do toho domu chodili, nakoľko nechcela mať s nimi žiadny kontakt. Matka jej manžela jeho dcéry nemala rada z dôvodu, že tieto boli „voľne vychovávané“. Dcéry jej manžela L. I. P. začali chodiť do Holíča navštevovať ich starého otca. Chodievali tam raz alebo dvakrát do roka, niekedy sa ani nevideli, len otec jej manžela im povedal, že tam boli. Dcéra P. T.ola na prázdninách v tomto dome aj spolu s jej dcérou asi dva týždne a to asi v roku 2004. Vtedy sa aj stretli v tomto dome, ale nekontaktovali sa, bola to náhoda, že sa stretli. Keď bola P. v Holíči na prázdninách, na víkend tam prišiel spolu s nimi aj manžel žalovanej v 1. rade. Jej manžel sa vtedy s P. stretol, zrejme sa aj pýtal ako sa má, bol to však zdvorilostný rozhovor. Manžel sa stretával počas tejto návštevy aj s jeho otcom v kuchyni na prízemí tohto domu. S L. P. sa stretla raz asi v roku 2005 v kuchyni, kde bola aj s jej manželom. Žalovaná v 1. rade sa vtedy s ňou nerozprávala, jej manžel sa s ňou rozprával len tak bežne o nepodstatných veciach. Potom sa stretli ešte na oslave 90. narodenín otca jej manžela a to v roku 2004. Oslava bola v Holíči v hoteli. V tomto hoteli aj prenocovali po oslave aj obidve jeho dcéry, nakoľko v dome v Holíči bolo veľa hostí. Vzťahy jej manžela k jeho dcéram P. I. L. neboli žiadne. Manžel jej hovoril, že on si vybuďoval svoju rodinu a jeho dcéry z prvého manželstva nemali o neho záujem.

Nepýtali sa ani na to, či potrebuje pomoc, keď je chorý a v kontakte boli len počas stretnutí v Holíči. Vie o tom, že jej manžel spísal závet. Viezla ho k notárovi k JUDr. P.. Bolo to z dôvodu, že v tom čase už bol chorý a sám nešoféroval. Žalovanej v 1. rade povedal, že závet ide spísať preto, že chce, aby jeho majetok ostal žalovanej v 1. rade a ich dcéram H. J. I. Q. a to z dôvodu, že do toho domu žalovaná v 1. rade a jej manžel veľa investovali, bolo to okolo 2.000.000 Sk a z toho dôvodu chcel, aby tento majetok ostal im, nakoľko oni tento dom vybudovali. Peniaze, ktoré investovali do domu v Holíči, zarobili ona a jej manžel ťažkou prácou v zamestnaní. Takto jej zdôvodnil manžel to, že chce spísať závet. Nechcel, aby tento majetok dostali jeho dcéry L. a B., ktoré sa ničím nepričinili v súvislosti s rodinným domom v Holíči. Nepomáhali pri renovácii a pri prestavbe a tiež sa o neho nezaujímali. Žalovaná v 1. rade bola pri tom, keď jej manžel povedal dcére L. o svojej chorobe, že má leukémiu. Jeho dcéra na to poznamenala „To ťa bude stáť 10 rokov tvojho života“. Toto tiež svedčí o tom, aký mala k otcovi vzťah. Vtedy jej manžel sedel s jeho dcérou L. pri stole a rozprávali sa a žalovaná v 1. rade bola pri tom prítomná. Potom sa už o jeho chorobe spolu nerozprávali. Prvé príznaky ochorenia jej manžela sa vyskytli v septembri 2001. V októbri 2001 mu brali vzorky krvi a na druhý deň ho odviezla záchranka do nemocnice, nakoľko zistené hodnoty boli zlé. V nemocnici bolo zistené, že má chronickú lymfatickú leukémiu a Nonhodkin lymfon. Dostával krv a chemoterapiu 6x po troch týždňoch, pričom jeden cyklus trval týždeň. Prvý cyklus absolvoval v nemocnici a ďalšie potom ambulantne. Rok bol práceneschopný. Potom už nepracoval. Potom bol nezamestnaný a podal žiadosť o invalidný dôchodok, ktorý mu priznali až po jeho smrti a priznali mu ho od februára do júna 2006. Neabsolvoval rehabilitačné liečenia, resp. pobyty, oni sa o neho starali doma. Mali v dome telefón - pevnú linku, manžel nemal mobilný telefón od obdobia, keď ochorel. Povedal, že to nepotrebuje. U notárky žalovaná v 1. rade sedela vedľa manžela vpravo a jej manžel sedel vľavo od notárky, notárka sa rozprávala s jej manželom, manžel diktoval. Manžel chcel, aby po ňom nededili dve dcéry z prvého manželstva L. P. I. B. H., nakoľko sa o neho vôbec nestarali ani v chorobe a ani inak o neho nejavili žiadny záujem. To, čo jej manžel notárke diktoval, notárka zapísala tak, ako si to prial. Notárka po zapísaní toho, čo diktoval manžel odporkyne v I. rade, predložila mu listinu, ktorú hneď podpísal. Závet sa spisoval v roku 2004. Necítil sa zle, len sa veľmi potil a žalovaná v 1. rade vtedy chodila stále s ním, lebo to kvôli chorobe od nej chcel. Dodávalo mu to istotu. Jej manžel bol v tom období psychicky v poriadku. Nikdy nebol liečený u psychiatra. Počas choroby dostával antidepresíva a to krátko po vypuknutí tejto choroby a to v roku 2001 resp. 2002. Odvtedy nie. Bol si vedomý toho, že táto jeho choroba je nevyliciteľná, ale psychicky bol zdravý. Jej manžel nedostal na narodeniny alebo na sviatky žiadny list alebo pranie. Dcéra L. aj s jej sestrou sa nikdy u nich neinformovali na zdravotný stav jej manžela, netelefonovali ani do nemocnice, ako sa má. Pritom v nemocnici bol veľmi často. V nemocnici jej manžela žalobkyňa v 1. rade nenavštívila. Nie je možné, aby jej manžel mohol cestovať do roku 1994 do Holíča, nakoľko nemal cestovný pas. V súvislosti s chorobou jej manžela tento nepotreboval ďalšie finančné prostriedky a nemal zvýšené náklady na zdravotnú starostlivosť, nakoľko toto sa uhrádzalo zo zdravotného poistenia a taktiež zo sociálneho poistenia. S nehnuteľnosťou - domom v Holíči na P. K. disponuje D. D. a to od roku 2009. Manžel bol duševne zdravý, sprevádzali ho počas jeho choroby a dokonca si neprial, aby jeho dcéry z prvého manželstva prišli na pohreb. Jej švagriná Q. V. túto skutočnosť nerešpektovala a jeho dcéry pozvala na pohreb. Má na to aj svedkov. Oni rešpektovali želanie jej manžela a po jeho smrti ho previezli do Holíča, kde bol aj pohreb, tak si to jej manžel želal, nakoľko chcel byť pochovaný do rodinného hrobu.

Výpoveď doplnila dňa 12.11.2015 (č.l. 324) tak, že jej priezvisko bolo pôvodne H. a ku zmene priezviska došlo z dôvodu, že uzavrela ďalšie manželstvo 11.06.2011. U jej manžela prepukla choroba v roku 2001 a to krátko po smrti jeho matky. Manžel nemohol dýchať, jeho pleť mala žltú farbu, ale zdráhal sa ísť k lekárovi. Keď mu zobrali krv lekár jej zavolať a povedal, že krvný obraz manžela je veľmi zlý a že pravdepodobne bude potrebovať chemoterapiu. Behom polhodiny na to ho odviezli do nemocnice vo Viedni. Manžel strávil ďalších 14 dní v uvedenej nemocnici, kde sa zistilo, že má leukémiu lymfatických uzlín 4. stupňa a tzv. Nonhodkinov lymfón. Keď stanovili diagnózou hneď na druhý deň lekári začali s chemoterapiou. Manželovi chýbali obranné látky a vtedy, keď ho navštevovali v nemocnici museli mať na sebe masky a zástery, jeho stav sa občas zlepšoval, občas zhoršoval. Ďalšia chemoterapia bola u manžela v roku 2003 na jeseň, ďalšia chemoterapia - cyklus absolvoval v polovici roku 2004. Takto manžel trávil nejaký čas v nemocnici, nejaký čas trávil doma, starala som sa o neho, pomáhala som pri kúpaní. V nemocnici ho navštevovala buď ona alebo deti každý deň. Neželal si žiadne ďalšie návštevy, ani od ostatnej rodiny, ani od detí z prvého manželstva. Manžel sa však cítil veľmi zle. Ďalšia chemoterapia mala nasledovať v roku 2006, manžel sa však cítil zle a chcel ísť domov. Spýtala sa onkológa či ho môžem vziať domov, ten s tým súhlasil. V utorok popoludní som odviezla manžela domov, počas stredy a štvrtka sa zdravotný stav manžela zhoršil, vo štvrtok už nechcel ani jesť. Manžela hospitalizovali. Jeho zdravotný stav sa zhoršoval a zomrel.

Prvú chemoterapiu znášal veľmi dobre, normálne sa stravoval, už pri druhej chemoterapii strácal chuť do jedla, bol unavený a často si musel ľahnúť. Nezvracal. Tretiu chemoterapiu znášal takisto vcelku dobre, ale zdravotná situácia sa nemenila, v tom čase, už mu podávala ja injekcie na zníženie vysokého množstva bielych krviniek, bolo to zhruba každý druhý deň podľa toho, ako vyzeral jeho krvný obraz. Po tretej chemoterapii manžel veľmi pomaly chodil, zle sa mu dýchalo a viditeľne strácal váhu, bolo vidno ako mu chudnú ruky a nohy. V súvislosti s manželovým zdravotným stavom nebol ani u psychológa ani u psychiatra. Je pravda, že mal občas depresie, v nemocnici mu predpísali lieky Seroxat, čo bol liek proti depresiám. Manžel začal brať tento liek Seroxat už pred chorobou, navštívil svoju sestru v Spojených štátoch a mal stavy úzkosti a tento liek mu proti nim pomáhal. Manžel bral tento liek pravidelne už od návštevy sestry v Spojených štátoch, asi od roku 1995. Tento liek mu predpisoval všeobecný lekár. Potom neskôr, keď bol chorý, tak tento istý liek mu predpísali aj v nemocnici. Od roku 1995 manžel bral tento liek stále až do smrti. Liek bral 1x denne pred spaním. Jednalo sa o 20 mg lieku. Okrem tohto lieku nebral iný liek. Počas chemoterapií ešte dostával lieky na žalúdok, aby mu nebolo špatne, jednalo sa o Pastertín. Lieky proti bolesti počas chemoterapie alebo následne po chemoterapii neužíval. Dôvod, pre ktorý chcel manžel spísať závet a vydedenie bol ten, že od roku 2001 bol chorý a deti z prvého manželstva sa o neho nestarali. Notárka manželovi vysvetľovala aké dôsledky bude mať vydedenie a závet a manžel si bol plne vedomý, čo s týmito dvomi dokumentmi dosiahne. Keby manžel nechcel navrhovateľky vydediť nespisoval by žiadnu listinu o vydedení ani žiadny závet. Ona vedela od manžela, že nechce, aby ho deti z v prvého manželstva - žalobkyne navštívili. Keby boli za ním prišli, tak určite by ich prijal a určite by sa tomu potešil. Manžel povedal, že v nemocnici nechce vidieť žalobkyne z dôvodu, že žalované považoval za svoju rodinu. Jej je to ľúto, že to tak chcel, nechcel vidieť ani svoju sestru pani D. U. a nikoho z rodiny.

12. Vo svojom výsluchu žalovaná v 2. rade dňa 15.2.2010 (č.l. 109) uviedla, že R. H. je jej otec. So žalobkyňou v 1. rade a s jej sestrou sa stretla v roku 1987, keď prišli k nim do Viedne, vedela už predtým, že existujú a to od rodičov. Stretli sa v Rakúsku v byte, kde bývali s rodičmi, jednalo sa o dvojizbový byt. Boli vtedy u nich cez Vianoce a ešte aj na Silvestra, bolo to asi na jeden týždeň. Zo začiatku bola rada, že k nim prišli na návštevu, lebo vtedy ešte bola sama, ale počas návštevy k nej neboli milé a nakoniec bola rada, že aj odišli. Chcela sa s nimi hrať a želala si, aby mala staršiu sestru, ale oni ju hnevali, štípali ju. Robili zlomyseľnosti a nemá na ne dobré spomienky. Nevie, ako sa správali k jej otcovi, nakoľko otec bol vtedy v práci a prišiel až po obede, resp. navečer. Vo vzťahu k jej matke z ich strany si nevšimla nič zvláštne, táto sa o nich starala rovnako ako o odporkyňu v II. rade. Rovnako to bolo aj pri ich druhej návšteve. Pamätá si, že otec sa ich pýtal, či sa nechcú presťahovať do Rakúska, nakoľko im chcel poskytnúť rovnaké možnosti, aké mala ona v Rakúsku a vie, že toto obidve jeho dcéry odmietli od samého začiatku. Krátko na to P. otehotnela a pre jej otca to bol veľký otras. Otec jej hovoril, že jeho dcéry L. I. P. nemajú o neho záujem. Taktiež on sa o ne nezaujímal a nikdy ho nenapadlo, že by vyhľadával kontakt s nimi, resp. že by im telefonoval. Od roku 1989, keď boli otvorené hranice, spolu s matkou a Q. začali chodiť do Holíča na návštevy k starému otcovi, kam chodili na víkendy raz za týždeň, resp. za dva. Od roku 1994 rovnakým spôsobom chodili do Holíča aj s ich otcom. Keď ich stará matka zomrela, tak od roku 2001 žalobkyne chodili do domu v Holíči nie však tak často ako žalované. Pokiaľ sa otec dozvedel, že L. I. B. boli v dome v Holíči, nikdy neprejavil záujem o to, aby sa s nimi stretol. Otec nemal vzťah a záujem o L. a B., nechcel ani, aby tieto vedeli, že je chorý. O tom, že je chorý zo začiatku nevedel ani jeho otec, iba sestra pani V.. Keď sa dozvedela o jeho chorobe žalobkyňa v 1. rade, chcela pokúsiť nadviazať s ním kontakt, otec to však považoval za nečestné, nakoľko celý život dovtedy sa o neho nezaujímal. L. sa však nepokúšala intenzívne nadviazať tento kontakt, bolo to raz za pol roka, raz za rok. Otec všetko platil, čo sa týka výživného a ako náhle povinnosť platiť výživné skončila, tak sa L. I. P. už o neho nezaujímal. Takisto boli už dosť vyspelé nato, aby sa vedeli rozhodnúť, či ostanú v Rakúsku, avšak rozhodli sa, že v Rakúsku neostanú. O okolnostiach súvisiacich so spisovaním závetu nevie nič. Otec jej hovoril, že jeho sen je ísť do Holíča na penziu a že keď zomrie dom bude patriť im, t.j. žalovanej v 2. rade a jej sestre Q. - žalovanej v 3. rade. Keď spísal otec testament, povedal jej, čo je obsahom závetu t.j. že jeho majetok po smrti bude patriť v polovici jej matke a po jednej štvrtine jej a jej sestre Tl.. Tiež hovoril, že si nemajú robiť starosti, nakoľko jeho dcéry L. I. B. vydedil, lebo sa o neho nikdy nestarali a ani sa nesnažili o vážny kontakt s ním. Otec nechcel, aby jeho dcéry L. I. P. sa zúčastnili jeho pohrebu, čo však porušila pani V. a nerešpektovala jeho želanie. Otec, keď sa dozvedel, že je chorý, vždy si robil starosti o nich a vždy na nich myslel, t.j. na žalované v 1. až 3. rade. Aj keď bol ťažko chorý, vždy mal jasnú myseľ.

Svoju výpoveď doplnila dňa 12.11.2015 (č.l. 328) tak, že si pamätá ohľadne zdravotného stavu otca, že liek Seroxat užíval otec od roku 1996, mal vtedy ťažké obdobie, pretože ukončil činnosť svojej firmy

a trpel menšími depresiami a kvôli tomu aj išiel na niekoľko mesiacov do USA k svojej sestre, kde začal tento liek užívať. Jeho užívanie nemalo nič spoločné s jeho neskoršou chorobou - leukémiou. Stále bol duševne zdravý, bol pri zmysloch, nič sa nezmenilo. Keď bol otec chorý, potešil by sa keby sa o neho žalobkyne zaujímali, ale stretli sa s ním len niekoľkokrát, keď prišli na návštevu do Holíča. Jedenkrát ho L. navštívila vo Viedni, zdržala sa u nich asi hodinu, keď išla cez Viedeň lyžovať. Čo sa týka psychického stavu otca, bol úplne normálny. Samozrejme, že bol smutný a nebol šťastný, lebo vedel, že zomrie, ale inak bol úplne normálny a viedli sme úplne normálny rodinný život. Otec bol v tom čase už smrteľne chorý, akceptoval situáciu tak ako bola. Keď sa stretol s dcérami z prvého manželstva v Holíči, správajú sa k nim úplne normálne, ale v podstate ich už nevnímali ako svoju rodinu, povedal jej to. Pokiaľ ide o vydedenie otec veľmi často hovoril o tom, že dom ktorý vybudoval bude raz patriť jej sestre Q., chcel, aby ten dom dostali ony. Je to jeho posledná vôľa a ona tú jeho poslednú vôľu akceptuje tak, ako ju napísal. Ona prijíma otcovu poslednú vôľu a keby ho L. I. B. boli ľúbili, tak by takisto akceptovali jeho poslednú vôľu. Otec mi pred smrťou medzi štyrmi očami povedal, že chce byť pochovaný v Holíči, takisto to akceptovala ako jeho vôľu hoci, je to pre ňu ťažké, pretože ja žijem vo Viedni, ale často chodím na jeho hrob do Holíča.

13. Vo svojom výsluchu žalovaná v 3. rade dňa 15.2.2010 uviedla, že R. H. je jej otec, spolu s otcom a so sestrou bývali vo Viedni. V ich rodine sa netajilo, že má ešte ďalšie dve sestry. Na stretnutia s L. I. B. vo Viedni si nepamätá, nakoľko v tom čase bola ešte malá a v Holíči sa stretli jeden alebo dva krát. Stretla ich, keď mala 10 alebo 11 rokov. Počas stretnutí sa s nimi takmer nikdy nerozprávala, nakoľko bola medzi nimi jazyková bariéra. Vie o tom, že existujú, ale viacej nič. Od obdobia roku 2001 t.j. keď otec ochorel v súvislosti s L. I. P. jej len hovoril, že oni sú jeho rodina, t.j. odporkyňa v 3. rade, jej sestra H. J. a jej matka. Tiež jej hovoril, že L. I. B. mali možnosť ísť bývať do Rakúska a toto odmietli. Jej sa zdalo z toho, čo jej hovoril, akoby jej otec L. I. B. ako svoje deti neuznával a fakticky o nich nehovoril. Keď ochorel, po roku 2001 sa L. s ním pokúsila nadviazať kontakt, ale otec to odmietol. Otec potom, ako urobil závet a vydedenie, jej o tomto povedal, nezatajoval to pred nimi a povedal jej aj dôvod, prečo L. I. B. vydedil a to, že tu nikdy neboli a nikdy sa o neho nezaujímali a nestarali. Otec jej ešte povedal, že chce byť pochovaný v Holíči a oni toto jeho pranie rešpektovali. Tiež jej osobne povedal, že nechce, aby na jeho pohrebe bola L. I. B., ale toto jeho želanie pani V. nerešpektovala.

Svoju výpoveď doplnila pri výsluchu dňa 14.2.2017 (č.l. 428) tak, že jej otec R. H. mal leukémiu, bol liečený chemoterapiou, čo sa týkalo jeho duševného stavu otec bol v poriadku. Zdravotný stav otca bol v poriadku asi do roku 2001, jeho zdravotný stav sa začal zhoršovať asi rok predtým ako zomrel. Otcova liečba prebiehala tak, že v určitých časových obdobiach stále dochádzal do nemocnice na chemoterapiu a táto liečba pozostávala z viacerých blokov. Nevie sa vyjadriť k tomu ako otec znášal liečbu, otec sa v súvislosti s liečbou mohol cítiť zle, ale duševne sa zle necítil. Nevie aké lieky bral, nevie sa presne vyjadriť či bral nejaké lieky proti bolestiam. Nevie o tom nič, že by ich navštevovali žalobkyne v 1. a 2. rade vo Viedni. Nechodili ich navštevať ani na Vianoce a ani cez prázdniny. Nemá žiadne informácie o tom že by žalobkyne v 1. a 2. rade písali otcovi listy alebo pohľadnice. Nemá informácie o tom, že by sa žalobkyne v 1. a 2. rade zaujímali a informovali ohľadne zdravotného stavu otca počas jeho choroby. Ona žalobkyne v 1. rade a 2. rade videla možno 2 - 3 krát keď navštevovali starých rodičov. Oni chodili k starým rodičom každý víkend. Ona nemala k žalobkyňami prakticky žiadne vzťahy, oni sa prakticky nepoznali, bola vtedy malá. Vie že žalobkyne sa nejakým spôsobom dozvedeli o zdravotnom stave otca. Keď sa L. P. dozvedela o zdravotnom stave otca, chcela nadviazať s otcom kontakt avšak otec s ňou nechcel tento kontakt nadviazať. V spoločnom dome v Holíči otec bol vlastne prinútený reagovať na žalobkyne a komunikovať s nimi keď tam boli. A keď bol otec vo Viedni, vie že nemal zo žalobkyňami žiadne kontakty. Nemyslí si, že otec keď bol vo Viedni odmietal kontakt zo žalobkyňami z dôvodu že by mohli narušiť vzťahy v jej rodine. Keď boli žalobkyne malé ponúkal aby sa presťahovali do Viedne a aby bývali s nimi. Keď žalobkyne toto odmietli tak potom s nimi otec nechcel mať kontakt, tak jej to povedal. Jej otec hovoril že spísal závet a vydedenie a hovoril jej že dôvod je taký, že nemal zo žalobkyňami kontakt a keď bol chorý sa o neho nestarali. On ani nechcel aby sa žalobkyne v 1. a 2. rade o neho starali. V princípe neexistovali medzi nimi kontakty.

14. Vo výsluchu dňa 3.5.2011 svedkyňa S. T. (č.l. 124) uviedla, že pána H. a jeho manželku pozná od septembra roku 2001 bývali v tom istom vchode. Ona bývala s pánom P. T. na prízemí a neskôr uzavreli manželstvo. Pán H. a jeho manželka sa nasťahovali na štvrté poschodie. Začali tam bývať aj so svojimi dvomi dcérami - žalovanými v 2. rade a 3. rade. Ich vzťahy sú veľmi dobré, priateľské. Do roku 2003 z rozprávania pána H. vedeli, že jeho rodina je len žalovaná v 1. rade a jeho dcéry - žalované v 2. a 3. rade. V roku 2003 rodina pána H. robila fasádu na dome v Holíči a pán H. si robil starosti v tým, aby

majetok t.j. dom v Holíči dedili jeho manželka a žalované v 2. a 3. rade. V tej súvislosti sa dozvedeli, že pán H. má ešte dve dcéry z prvého manželstva. Pýtala sa pána H., prečo chce robiť testament, nakoľko to nechápala, lebo sa jej to zdalo samozrejmé. Predtým pán H. svoje dve dcéry nikdy nespomenul, a preto bola veľmi prekvapená. Nevie nič o návštevách dcér pána H. z prvého manželstva, pán H. len spomínal, že dcéry chcel pozvať do Rakúska, aby v Rakúsku bývali spolu s ním a jeho novou rodinou a aby mali lepší život. Iné o tom nehovoril. V roku 2004 bola pani P. - žalobkyňa v 1. rade na návšteve u pána H.. Ona ju počas návštevy nevidela. Bližšie o návšteve nič nehovorili. Spomenuli to len na okraj bez akéhokoľvek komentára. Svedkyňa bola v Holíči len raz a to na pohrebe. Vie, že pán H. a jeho rodina chodili do Holíča asi raz za 14 dní a vie to podľa toho, že im vždy odtiaľ aj niečo priniesli. Pán H. vždy robil niečo na dome v Holíči a hovoril, že veľa času strávil aj so svojim otcom, ktorý žil sám v prízemí domu a pán H. a jeho rodina bývali na poschodí. Pán H. hovoril, že stavebné úpravy robí na dome preto, lebo v tomto dome v Holíči chcel bývať, keď pôjde na dôchodok, o tomto sníval. Pán H. im nikdy nespomínal, že by do domu v Holíči chodila na návštevy žalobkyňa v 1. rade alebo niekto z jej rodiny, vždy spomínal len Q. - jeho sestru, ktorá žije v USA a tiež sestru, ktorá žije v Holíči a svojho starého otca, ktorý bol pre neho veľmi dôležitý. Pán H. chodil rád do Holíča a chodil tam dovtedy, pokiaľ sa zdravotne cítil dobre. Jeho zdravotný stav sa zhoršil koncom apríla 2006. Od apríla 2006 už postupne nevládal chodiť. Čo sa týka jeho zdravotného stavu, boli pri tom, keď sa dozvedel o jeho chorobe. Bolo to niekedy v októbri 2001. Dostal najnovšiu chemoterapiu. Práve chemoterapia dobre zabrala a cítil sa po nej dobre. Vždy sa obávali, keď išiel na ďalšie kontroly, aký bude jeho zdravotný stav. Znovu chcel pokračovať v prácach na dome v Holíči. Jeho zdravotný stav sa znovu zhoršil v roku 2005. A vtedy mal aj druhú chemoterapiu. Táto druhá chemoterapia skončila až v roku 2006. Počas tejto druhej chemoterapie jej hovoril, že chce ešte stráviť jednu dovolenku so svojou manželkou a s dcérami, t.j. so žalovynými v 1. a 2. rade, túto dovolenku objednal na ostrov Rodos a žiadal aj o povolenie od lekára. V súvislosti so svojim zdravotným stavom nespomínal svoje dcéry z predchádzajúceho manželstva. Čo sa týka závetu otec pána H., dohodol termín u notára. Pán H. veľa pracoval na príprave domu v Holíči na svoju penziu a na tento dom išlo veľa peňazí z jeho úspor. Chcel a toto im jasne povedal, aby z tohto domu mali niečo jeho manželka a jeho dcéry H. I. Q., tak si to želal. Povedal, že to čo vytvoril dostane jeho rodina t. j. za rodinu pokladal jeho manželku a dcéru H. I. Q. a toto stále zdôrazňoval. Pán H. jej nehovoril nikdy o svojom vzťahu k dcéram z prvého manželstva. Vôľa pána H. bola tak, ako to uviedol v záвете a nechápe, prečo to nemá byť akceptované.

15. Vo svojom výsluchu svedok P. T. (č.l. 127) dňa 3.5.2011 uviedol, že pri stretávaní sa s pánom H.Č. a jeho rodinou sa rozprávali aj o rodine pána H.Č.. Spolu s H. sa nasťahovali do domu v septembri roku 2000. Pán H. asi niekedy na jar v roku 2003 spomínal, že má ešte dve dcéry povedal, že žijú mimo územia Rakúska. Raz mu pán H. pri ich osobnom rozhovore, pri ktorom neboli prítomné ich manželky, povedal, že tieto svoje dcéry chcel pozvať do Rakúska. Uvažoval, že by získal väčší byt a že by tam aj s týmito dcérami bývali spoločne. Toto sa nerealizovalo z dôvodu, že jeho dcéry odmietli prísť a následne sa rodina pána H. potom nasťahovala do nového bytu na Humboltgasse. Vie, že v roku 2003 alebo v roku 2004 bola jedna z jeho dcér u neho na návšteve iba na jednu noc, pretože sa jednalo o zastávku pri ceste na dovolenku. Z tejto návštevy mal zmiešané pocity, na jednej strane bol rád, že prišla a na druhej strane tiež bol, rád, že odišla, bolo to z dôvodu, že pán H. veľa peňazí dával do domu v Holíči, t. j. na jeho prestavbu a aj jeho otec ho upozorňoval na to, že kvôli tomuto budú len hádky. Nevie, či sa jeho dcéra počas návštevy u neho kvôli tomuto s ním pohádala. Pán H. bol rád, že jeho dcéra z návštevy odišla preto, lebo jej návšteva v jeho rodine spôsobila napätie, bolo to z napätia zo vzťahov, ale tiež aj preto, že pán H. už v tej dobe uvažoval, že chce dcéry z prvého manželstva vydediť. Pán H. mu spomínal pri ich rozhovoroch, že jeho otec dohodol termín u notára na spísanie závetu a tiež pán H. spomínal, že cestoval za hranice a že to aj vybavil. Nevie presne, ako sa pán H. rozhodol pri záвете, ale vie, že tým chcel zabezpečiť dom v Holíči pre seba a pre svoju rodinu čiže aby dom patril jemu, jeho manželke a aby dcéra Q. I. H. tam mohli tráviť dovolenku. O jeho vzťahu k dcéram veľa nehovorili, vie len to, že otec pána H. nechcel, aby tieto dcéry chodili do domu v Holíči. Myslí tým to, že ich nechcel vidieť.

16. Vo svojom výsluchu svedkyňa S. T. (č.l. 128) dňa 3.5.2011 uviedla, že bola ich rodinná známa pána H., chodila im pomáhať. Mali priateľské vzťahy. Býva asi 100 metrov od domu, v ktorom býval otec pána H.. Chodievala na návštevy aj k otcovi pána H. I. j k pánovi H., dokonca v ich dome aj pracovala, keď tam bol obchod, v tej budove pracovala asi 10 rokov. V roku 1989, ako sa otvorili hranice, pán H. so svojou manželkou a s deťmi začali chodiť z Viedne do Holíča do rodičovského domu. Chodili pravidelne raz za týždeň, niekedy raz za dva týždne. Bola u nich vo Viedni na návšteve asi v roku 2002 alebo 2003 a to na dva týždne. Počula o tom, že starý pán H.Č. má vnúčky, ale videla ich tam, až keď oslavoval 90 rokov.

Oslava bola v reštaurácii v Holíči. Starý pán H. nespomínal, že by do domu chodievali tieto vnučky. Pán R. H. jej tiež nespomínal, že by deti z prvého manželstva chodili do domu. Nevie sa vyjadriť, aký mal pán R. H. vzťah ku svojim dcéram, nakoľko sa o tom nebavili. Nehovoril ani o tom, že by bol na nich nahneván. Chodila do ich domu denne. Pán R. H. jej nič nehovoril o závete, nevie ani o tom, že by takýto závet spísal toto je súkromná vec a o takýchto veciach sa nebavili. Žalobkyňa v 1. rade a jej sestra sú si podobné. Mohla si ich aj pomyliť, ale vie určite, že skôr sa nestretli ako na 90-tke starého pána H.. Potom do domu prišli cez prázdniny na ďalší rok, tam boli dva týždne a potom na ďalší rok zase prišli na prázdniny a potom už starý pán zomrel. Vie, že ešte niekedy na jar tam niektorá z dcér pána H. z prvého manželstva v Holíči bola. Bývali vtedy v časti, kde býval starý pán H. - dole v dome. Vtedy, keď tam prišli na návštevu dcéry pána H., ona do toho domu nechodila, nakoľko chodila k starému pánovi H. upratovať a prať a keď tam boli dcéry pána H. z prvého manželstva, tak tieto práce robili namiesto nej ony.

17. Vo výsluchu svedkyňa D. U. (č.l. 144) dňa 19.7.2011 uviedla, že pán R. H. bol jej brat. Ona býva v dome, ktorý je hneď vedľa domu jej rodičov, kde býval aj jej brat. Za jej otcom, ktorý v tomto dome tiež býval, chodila každý deň, nakoľko tohto aj doopatrovala. Na návštevy chodievala k otcovi a aj k matke aj do roku 1989. Jej brat R. H. býval do roku 1989 vo Viedni, bola za ním len raz a to v roku 1976, potom bola vo Viedni na návšteve až po revolúcii. S bratom bola do roku 1989 v kontakte telefonickom, telefonovali si asi raz za štvrtroka. Počas týchto rozhovorov sa rozprávali aj o rodine. Brat sa počas rozhovoru pýtal, či dcéry chodia na návštevy do Holíča, či chodia do školy a či sú v poriadku. Žalobkyňa v 1. rade aj so sestrou chodievali do Holíča väčšinou na letné prázdniny. Brat jej telefonicky aj hovoril, že žalobkyňa v 1. rade a jej sestra boli u neho vo Viedni na návšteve. Nepamätá si však, koľko krát na návštevách boli. Vie, že to bolo každý rok, ale nevie počas roku koľkokrát boli vo Viedni. Hovoril, že boli aj na nejakej spoločnej dovolenke. Z rozhovoru s pánom H. bola názoru, že počas návštev navrhovateľky a jej sestry vo Viedni, žalovaná v 1. rade tieto návštevy brala normálne. Jej brat začal chodiť na Slovensko až okolo roku 1990, len jeho manželka s deťmi chodila na Slovensko už skôr. Od roku 1989 jej brat chodil do Holíča väčšinou raz za dva týždne alebo na sviatky. Počas toho ako jej brat chodieval do Holíča, stretol sa aj so žalobkyňou v 1. rade a jej sestrou, takto sa mohli stretnúť v priebehu roku dva alebo tri krát. Počas týchto návštev žalobkyňa v 1. rade a jej sestra sa väčšinou zdržiavali u jej rodičov a to na prízemí a niekedy aj na poschodí. Pokiaľ na návšteve v Holíči bola žalovaná v 1. rade s dcérami, tak sa zdržiavali väčšinou na hornom poschodí. Žalobkyňa v 1. rade a jej sestra sa stretávali počas týchto návštev aj s jej bratom - ich otcom úplne normálne. Nepozorovala medzi žalobkyňa v 1. rade a jej sestrou a jej bratom resp. jeho manželkou nejaké napätie alebo zhoršené vzťahy. Takto to bolo podľa nej stále počas jeho života. O závete, ktorý spísal jej brat nevedela, toto pred ňou zatajili. Ona sa o závete, ktorý spísal jej brat dozvedela náhodou asi v období 2003 až 2005 a to, keď na katastrálnom úrade vybavovala nejaké veci. Jej k tomu nič nepovedal a ona sa potom už o to nezaujímal. O chorobe jej brata jej povedala jej sestra Q., nerozprávala sa s ním o tom, v tom čase bol v nemocnici v Rakúsku, informovala sa u jeho manželky, či ho môže prísť navštíviť a táto im uviedla, že to možné nie je, že až keď príde domov. Neskôr jej otec povedal, že jej brat alebo jeho manželka povedali, že nestoja o žiadne návštevy. Po pobyte v nemocnici jej brat chodieval ešte do Holíča, nevie sa vyjadriť k tomu, či sa aj potom ešte stretol s navrhovateľkou alebo s jej sestrou, tieto tam do Holíča však stále chodievali. Nevie o žiadnom nevhodnom správaní sa žalobkyne v 1. rade resp. jej sestry voči jej bratovi R. H., nič takéto ani nepočula. O ničom takomto jej nehovoril ani jej otec. Otec jej nikdy nehovoril, že by nechcel, aby do Holíča na návštevy chodievala žalobkyňa v 1. rade resp. jej sestra. Takisto jej niečo takéto nepovedal ani brat R. H.. Na pohrebe brata R. H. boli aj žalobkyňa v 1. rade a jej sestra a vie, že žalovaná v 2. rade začala robiť cirkus, že nebude stáť pri truhle spoločne so žalobkyňou v 1. rade a jej sestrou. Jej správanie nikto nevysvetlil, nevie o žiadnom konflikte medzi nimi. Ďalší konflikt bol, keď po pohrebe prišli do domu ich otca a žalovaná v 1. rade našla v dome fotografiu žalobkyne v 1. rade a jej sestry s niekým z rodiny a túto fotografiu roztrhala. Nikomu nevysvetlila, čo sa stalo a oni odišli domov. Vtedy sa o dedičstve nerozprávalo. Predstavovala si, že sa po pohrebe stretnú a že sa porozprávajú, čo bude ďalej ohľadne dedičstva, ale doteraz sa tak nestalo. Vzťah jej brata k jeho dcéram t.j. k žalobkyne v 1. rade a jej sestry bol výborný, počas celého obdobia, mal ich rád a vzťah žalobkyne v 1. rade a jej sestry k ich otcovi bol rovnaký, nikdy nepovedali na neho nič zlé a túžili po jeho láske. Cíti sa urazená, keď ju žalovaná v 1. rade obvinila, že sa obohacuje neoprávnene v súvislosti s nájomným z domu. Od smrti otca je potrebné vykonávať údržbu tohto domu.

Svoju výpoveď doplnila vo výsluchu dňa 13.10.2016 (č.l. 400) tak, že čo sa týka zdravotného stavu jej brata R. H., raz sa stalo, že so ňou telefonovala jeho rodina, zrejme v súvislosti s tým, že prečo neprišli na návštevu otca a matky do Holíča, vtedy sa prvýkrát dozvedela, že je chorý, diagnózu jej vtedy nepovedali. Povedali jej, že jej brat je v nemocnici a že si nepraje, aby ho rušili. Potom, keď sa zdravotný

stav jej brata zlepšil, prišiel do Holíča na návštevu za otcom spolu s jeho manželkou. Keď brata na návšteve potom ako ochorel videla, vyzeral veľmi zničený, bol schudnutý a bledý. Rozprával normálne, nevšimla si, že by si niečo nepamätal. Nehovoril jej nič konkrétne ohľadom svojho zdravotného stavu, hovoril len, že to bude lepšie a že to musí vydržať. Nehovoril či berie lieky. Nehovoril či má nejaké bolesti, skôr sa jej zdalo, že je optimistický. Q. V. je jej sestra, táto žije v USA, s bratom si jej sestra telefonovala.

18. Vo výsluchu svedkyňa E.. P. H. (č.l. 146) dňa 19.7.2011 uviedla, že chodievala na návštevy k jej starému otcovi, ktorý býval v susedstve pána H.a a vzájomne sa navštevovali. Pán R. H. začal chodiť do Holíča asi dva roky po revolúcii, chodieval tam vždy s rodinou jeden krát za 14 dní a cez prázdniny tam bol na dlhšiu dobu. V Holíči sa stretával aj so žalobkyňou v 1. rade a jej sestrou. Tieto tam chodievali pravidelne najmenej 1 krát za rok na prázdniny alebo na sviatky. Takéto stretávanie bolo až do jeho smrti. Pri stretávaní sa žalobkyne v 1. rade a jej sestry so žalovanými neboli navonok žiadne konflikty ani žiadne napätie. O niečom takomto nehovorili ani pán R. H., resp. jeho otec. R. H. bol rád, že vidí dcéry. H. H. mal rád žalobkyňu v 1. rade a jej sestru, bol rád, že sú šikovné aj keď žijú bez otca. Vzťah žalobkyne v 1. rade a jej sestry k otcovi bol normálny a slušný. Nebola svedkom niečoho takého, že by pán R. H. niečo vyčítal dcéram alebo že by sa ponosoval na to, že by sa o neho nestarali v súvislosti s chorobou. Nie sú jej známe žiadne okolnosti v súvislosti so závetom, ktorý spísal R. H.. Vie od jej otca, ktorý to rozprával, že R. H. bol v zlom fyzickom aj psychickom stave pod vplyvom choroby vtedy, keď robil závet a vrátil sa od notárky. Navonok sa žalovaná v 1. rade a jej dcéry správali k žalobkyni v 1. rade a jej sestre dobre, vie, že si žalovaná v 1. rade sťažovala, že H. H. musí platiť výživné na deti a že je to na ich úrok. Svoju výpoveď doplnila na pojednávaní dňa 14.2.2017 (č.l. 428c), že čo sa týka zdravotného stavu R. H., na jeseň v roku 2001 si všimla, že je bledý, anemický, unavený, a pýtala som sa ho čo mu je. Bolo v období po smrti matky pána H., ktorá zomrela 1.9.2001. Nevie či jej vtedy už povedal, že je chorý alebo až následne v krátkom čase mu bola zistená choroba. Potom sa dozvedela, že pán H. má non - hodginov syndróm, je to postihnutie lymfatického systému v súvislosti s tým absolvoval vyšetrenia, z pozitívnym nálezom. Následne u neho nasledovala liečba ktorú absolvoval vo Viedni. Ona potom ako pán H. ochorel sa ním stretávala pravidelne keď chodieval do Holíča počas liečby, keď mu to zdravotný stav dovolil. H. H. v neskoršom čase ju v priebehu liečenia informoval ohľadne jeho zdravotného stavu. Neradil sa s ňou priamo o konkrétnej liečbe nakoľko tom období nemala takú prax a nepracovala v odbore súvisiacou z jeho liečbou. Ona ho len uisťovala, že zdravotníctvo vo v Rakúsku je na dobre úrovni a je v dobý rukách. O chorobe pána H. sa rozprávala z jeho manželkou. Tiež som sa o jeho chorobe rozprávala s dcérami z prvého manželstva a prišli na návštevu do Holíča a taktiež aj z jeho sestrou - Q. V.. Po prvej liečbe došlo k remisii jeho choroby t.j. choroba nenapredovala a takto to bolo asi 2 roky. Potom zrejme na základe ďalších laboratórnych vyšetrení bolo zistené že došlo k recidíve toho ochorenia. Čo sa týka liekov ktoré v súvislosti s chorobou užíval pán H., vie sa vyjadriť len tak, že užíval injekcie na podporu krvotvorby a tiež užíval aj psychiatrickú medikáciu - to boli lieky, ktoré užíval ešte predtým ako ochorel na túto chorobu. Pokiaľ viem, psychiatrickú medikáciu užíval trvale aj počas ochorenia t. j. po roku 2001. Jednalo sa o liek Lisperiodon. Tento liek mu určite predpisoval lekár. Nepamätá si či po roku 2001 pán H. spomínal, že ma nejaké bolesti, či bral nejaké lieky proti bolestiam. Podľa je názoru zdravotný stav pána H. sa vážne zhoršil až ku koncu uvedeného obdobia, bola ešte prekvapená, že vzhľadom zdravotný stavu vyzerá dobre, ale mohlo to byť len z dôvodu že do Holíča chodil vtedy keď sa cítil dobre. Až potom sa dozvedela keď už zomrel, že jeho zdravotný stav sa náhle zhoršil. Pán H. s pani Q. V. mal veľmi dobré vzťahy, spolu s rodinou bol u nej 2 - 3 krát na dovolenke a tiež pani V. chodievala na Slovensko jeden až dva roky. Pani V. vedela o zdravotnom stave p. H.. V súvislosti s užívaním lieku A. H. H., ona nevedela diagnózu súvislosti s ktorou tento liek užíva. Počas obdobia 2001 - 20004 sa podľa jej názoru zmenilo správanie pána H. v súvislosti s chorobou a táto zmena správania môže byť normálna v súvislosti s obavami čo bude a ako to zvládne a tiež aj s finančnými záležitosťami.

19. Svedok E.. E. U. (č.l. 155) vo svojom výsluchu Dňa 7.9.2011 uviedol, že jeho manželka D. U. je sestra pána R. H.. Bývajú od roku 1981 v rodinnom dome, ktorý susedí s rodinným domom kde býval otec pána R. H.. Chodievali aj na návštevy do tohto domu aj s manželkou, chodievali za svokrom aj za svokrou. Za svokrovcami chodievali na návštevy do domu syn R. H.Č. aj s jeho manželkou a to od obdobia keď sa „otvorili hranice“. Dcéry R. H. z prvého manželstva chodievali na návštevu za starým otcovi do domu až keď boli staršie a mohli samé cestovať. Dcéry z prvého manželstva chodievali do domu do Holíča aj v období po otvorení hraníc keď chodievali do Holíča aj pán R. H.. Mnohokrát stretol na návšteve pána R. H. aj spolu s jeho dcérami z prvého manželstva. Dcéry pána H. z prvého manželstva chodievali na návštevy do Holíča aj vtedy keď pán H. v dome nebol, vtedy chodili za starými rodičmi. Takto chodieval až do smrti pána R. H.. Podľa toho čo videl počas návštev vzťah medzi pánom R. H. a

jeho dcérami z prvého manželstva bol taký ako medzi otcom a deťmi, bol srdečný. Sedávali spolu pod orechom, debatovali. Nevie o tom, že by bolo nejaké obdobie kedy by boli medzi nimi napäté vzťahy, alebo že by im niečo zazlieval. Pán R. Ľ. H. mu aj o dcérach niekedy rozprával alebo ich pri vzájomnej debate spomenul, hovoril, čo robia alebo sa ich pýtal či nevieme o nich ešte niečo na viac. Nehovoril, že by sa málo stretávali, stretávali sa vždy keď mali jeho dcéry čas, chodievali pravidelne na prázdniny. Pán H. osobitne nerozprával o vzťahu jeho druhej manželky k deťom z prvého manželstva. Vie o tom, že pán H. ochorel. Podrobne sme sa s ním o tomto nerozprávali, ale vedeli, že je chorý. Podľa jeho názoru zdravotnú starostlivosť mal zabezpečenú vo Viedni. Jeho švagriná Q., žila v USA, brata podporovala počas jeho choroby a to finančne. Vie, že pán R. H. Č. sa rád vracal do domu v Holíči lebo tam sa narodil a uvažoval, že by tam rád býval keď pôjde do dôchodku, rád by to uskutočnil. Svedok sa asi pred 7 alebo 8 rokmi dozvedel o záвете, ktorý spísal pán H., dozvedel sa o tom od mojej manželky. O jeho spísaní sa dozvedel asi rok pred smrťou pána R. H.. Nevie presne čo bolo obsahom závetu pána H.. Bol na pohrebe pána R. H., bola tam aj žalobkyňa v 1. rade. Nevie sa presne vyjadriť kedy bola žalobkyňa v 1. rade prvý krát v Holíči po roku 1989. V roku 2000 tam boli určite a zrejme aj skôr. Návštevy v priebehu roka neboli pravidelné, bolo to asi 4 krát do roka.

20. Svedok Q. P. vo svojej výpovedi (č.l. 156) dňa 27.9.2011 uviedol, že žalobkyňa v 1. rade je jeho manželka od roku 1998. Spolu s žalobkyňou v 1. rade chodievali pravidelne do Holíča a to ešte aj v dobe keď neboli manželia, bolo to minimálne jeden krát ta rok cez prázdniny keď mali deti voľno. Ale bolo to aj častejšie keď bola v rodine nejaká oslava alebo bolo treba niečo pomôcť v sade. Pomáhali takto otcovi jeho manželky alebo aj jej starému otcovi. Stávalo sa, že žalobkyňa v 1. rade priviezol do Holíča a ostala tam 14 dní alebo aj tri týždne a potom pre ňu prišiel. Niekoľko krát bol v Holíči aj sám, nakoľko potrebovali opraviť napr. strechu keď do nej zatekalo. Stretávali sa aj s otcom žalobkyne v 1. rade ten ostával v Holíči niekedy aj sám takže mal možnosť ho aj spoznať. Vzťah medzi nimi bol dobrý, po druhom stretnutí si s ním potykal a niekedy ho zobral aj do pohostinstva aby sa mohli porozprávať. Počas návštev sa stretávali aj s druhou manželkou pána R. H. a s jeho dvomi dcérami. Tie chodievali do Holíča len s ich matkou. Mal dojem, že tieto dcéry pána R. H., akoby im niečo vadilo keď sú na Slovensku alebo že sú tam z prinútenia. On vedel od pána R. H., že je chorý. Vedel, že berie lieky a mnohokrát mu bolo po nich aj špatne. Nehovoril, že by potreboval nejakú pomoc v súvislosti s jeho chorobou. On nikdy nežiadal o pomoc a keď mu pomáhali v iných veciach tak to nebolo na jeho požiadanie ale z ich vôle a on mal z toho radosť lebo to vnímal tak, že si ho vážia. Stalo sa, že im telefonoval v tajnosti niekedy aj o 03:00 hod. ráno vtedy mal na to kľud. Povedal mu pri telefonáte, že volá takýmto spôsobom lebo chcel mať kľud na telefonovanie a nechcel aby vedela o jeho telefonátoch jeho manželka Mirka. Takto mu hovoril do telefónu, že keď bol hospitalizovaný v nemocnici v Rakúsku tak jeho manželka Mirka mu prišla predstaviť jej nového „fajera“. O žiadnom testamente mu nehovoril a on sa o to ani nezaujímal. Mal dojem, že v ich rodine majú všetky deti rovnaké právo. Pán R. H. mal rád všetky svoje deti a veľmi ho trápilo, že nemôžu byť spolu všetky štyri. Keď manželkina sestra Klaudia otehotnela, chcel ju zobrať do Rakúska a postarať sa o ňu, toto sa však nepodarilo. Pán R. H. mu povedal, že svedok a jeho manželka - žalobkyňa v 1. rade mali do Rakúska zakázaný prístup, povedal že E. si to nepraje a preto jediná možnosť stretávať sa mali v Holíči. Zo začiatku keď sa rozprávali a on sa pýtal pána R. H. na jeho manželku povedal mi len „nevieš čo je Mirka zač“ a aby som sa radšej nepýtal.

Svoju výpoveď doplnil na pojednávaní dňa 14.11.2017 (č.l. 484) tak, že čo sa týka vzťahu R. H. k žalobkyniam v 1. a 2. rade bol v pohode a v poriadku, pán H. mal ku všetkým svojim dcéram rovnaký vzťah. To znamená, že aj k žalobkyniam aj žalovaným v 2. a 3. rade, t.j. dcéram z druhého manželstva. Počas stretnutí s pánom H. osobne videl, že užíval nejaké lieky, nevie o aké lieky sa jednalo ale hovoril že je vážne chorý a že má leukémiu. Stalo sa, že kvôli užívaniu týchto liekov keď išli spolu do pohostinstva tak pán H. nepil alkohol. Choroba sa na pánovi H. prejavovala tak, že bol hodne unavený. Nespomína si, že by sa u neho prejavovali nejaké rozdielny nálady. Vždy bol rád keď ich videl. Bol tiež šťastný že má vnukov - chlapcov, svedkove deti. Ich deti taktiež s nimi chodievali do Holíča - jedná sa o C., F. XXXX a Q., F. XXXX. Neverí tomu, že by pán H. k nejakým spôsobom rozdeľoval deti, t.j. mám tým namysli že by medzi nimi robil rozdiel čo sa týka majetku, vzťahu k deťom a jeho lásky. Pokiaľ niečo takéto urobil, mohlo to byť podľa na základe psychického tlaku, alebo na základe nejakých liekov. „Keby bol pri zmysloch niečo také by neurobil“.

21. Z písomného vyjadrenia Q. V., ktorá sa nemohla dostaviť na pojednávanie zo zdravotných dôvodov, súd zistil, že je sestrou R. H.. Žije na Floride v Miami (USA). Mali vždy dobré vzťahy, brat bol jej najmilší v rodine. Veľmi si rozumeli, ona mu pomáhala, aby sa raz mohol nastáhovať späť do Holíča (finančne) a uskutočniť jeho sen, bývať tam a mať dosť miesta na návštevy 4 dcér s rodinami v budúcnosti. Vie,

že dcéry z prvého manželstva miloval a bol šťastný, keď prišli do Holíča na návštevu. Vždy prišli aj za ňou, keď pricestovala a to bolo každý rok okrem roku 1995, keď bola operovaná. Preto neverí, že by jej brat odstrčil L. I. P., aby nič nedostali. Keď boli v Holíči za ním, vstával skoro ráno už o 4. hodine, aby sa s nimi mohol porozprávať v pokoji, keď ešte jeho druhá žena spala. Vtedy mohol byť sám sebou, mohol im ukázať, ako ich má rád. Videla to pri jednej návšteve, zobudili ju, lebo spala vedľa v izbe. Boli v kuchyni a smiali sa, debatovali, keď pili kávu. Na otázku, prečo skoro vstávajú, jej brat povedal, že majú tak málo času, majú sa o čom rozprávať a nikto ich neruší. Inde sa nemôžu stretnúť. Keď sa ho pýtala neskôr, prečo sa nemôžu stretávať vo Viedni, povedal jej, že jeho žena ich nemá rada a deti tiež nie, preto ich nemôže pozývať k nim do Rakúska. Iba v Holíči sa môžu stretávať a byť občas spolu. Preto sa chcel neskôr vrátiť a mať v Holíči trvalý pobyt. Prvá žena mu utiekla späť do ČSR bez jeho vedomia, keď pracoval v druhom meste. Zobrala deti, L. bola iba 5 ročná a B. 4 ročná. Bolo to v roku 1976. On tieto deti miloval, bláznil z toho, akú mal bolesť. Chodievali ako malé k jej rodičom na prázdniny, pomáhali, keď boli väčšie. Jej rodičia ich mali veľmi radi. Boli pracovité a v dobrom vzťahu k jej sestre D., ktorá býva hneď vedľa. Brat sa staral o deti ako bolo treba - platil na ne mesačne až do 18 rokov. Raz alebo dvakrát boli vo Viedni, keď boli mladšie. Keď boli staršie, chceli chodiť častejšie. Párkrát telefonovali, či môžu prísť. Brat ich nemohol pozvať, pretože posledné slovo mala jeho druhá žena E.. Musel sa prosiť, ale ona nesúhlasila, nechcela ich mať pri sebe. Mesiac pred smrťou jej brat povedal, že by rád videl deti, ale nemôže sa so svojou ženou dohadovať, musí prijať všetko, čo žena chce, lebo je veľmi chorý, nepracuje, nenosí už peniaze. Nechcel, aby ho manželka vyhodila. Potreboval strechu nad hlavou a nemocnicu vo Viedni. Preto sa o neho nemohol nikto iný starať, lebo lieky a chemoterapia sú všade veľmi drahé. Nechcel byť nikomu na obtiaž. Bol veľmi slabý. Okrem liekov proti leukémii tiež bral lieky proti depresii - panickým atakom, ktoré mu predpísal doktor v roku 1997 alebo 1998. Tieto bral do konca života. Po smrti matky v septembri 2001 sa brat začal cítiť zle. V októbri sa problémy zhoršili, a vtedy mu zistili leukémiu chronického pôvodu. Musel začať chodiť na chemoterapiu. Bolo to dlhé liečenie s tým, že sa mu nedalo pomôcť. Musel pracovať. Mal ťažkú prácu, robieval predtým 5-7 dní niekedy dlhé hodiny. Zarábala dobré peniaze. Keď volala do nemocnice jeho doktorovi, povedal jej, že brat má 5-9 rokov života, ak sa neobjavia nové, lepšie lieky. Teda mal malú šancu tu zostať nadlho. Jeho druhá žena to vedela, pripravovala sa na koniec. V roku 2002 pracovali na tom, aby otec im dal prepísať majetok v Holíči. Otec o bratovej chorobe vôbec nevedel, brat mal ohľad na jeho pokročilý vek (88 rokov) a nechcel ho strašiť. Svedkyňa pomáhala, ako sa dalo. Posielala peniaze po dobu nemoci, aby mohol lepšie jesť, aby mu mohli kúpiť zeleninu a ovocie, extra lieky a vitamíny. Bratov sen bol vždy, aby všetky jeho dcéry boli v kontakte medzi sebou, aby sa rodina držala pokope. Nebol dôvod, aby sa zriekol L. I. B., ktoré mu nič neurobili, ani sa na nich nikdy nehneval. Dom v Holíči bol majetok ich rodičov. Byť vo Viedni brat prepísal na svoju druhú ženu, ktorá ho predala po jeho smrti. Svedkyňa má rada všetky 4 dcéry brata, preto ju bolí, že naraz, keď sa má čosi dediť, tieto prvorodené sú odstrčené (L. I. B.). To nebola bratova vôľa. Bol donútený to tak napísať. Bol chorý, slabý a nechcel sa hádať. Bol pod vplyvom liekov, tak ustúpil. Prvorodené dcéry chceli prísť pozrieť svojho otca, chceli prísť na niekoľko dní, keď bol chorý, ale jeho žena to nedovolila. Brat jej volal týždeň predtým, než mala cestovať v roku 2006 do Viedne. Chcel poslednú vôľu meniť. Chcel sa s ňou rozprávať o veľa veciach. Ale k tomu sa už nedostal. Vie, že miloval všetky dcéry. Svedkyňa chcela zostať celý týždeň s nimi, ale bratova žena navrhla, aby išli hneď do Holíča. Svedkyňa im dala 2500 dolárov, po smrti brata, jej jeho žena povedala, že nič nedostala. Doviezli svedkyňu domov a na druhý deň v nedelu ráno cestovali späť, lebo H. I. Q. robili oslavu pre otca na Deň otcov. Po oslave sa začal zle cítiť, vzali ho do nemocnice a za 6 dní bol mŕtvy. Nikdy sa už s bratom nevidela. Pohreb brata zaplatila, za čo jej dodnes švagriná nepoďakovala. Po smrti brata jeho žena prestala cestovať do Holíča a 2 roky, pokiaľ otec svedkyne a jej brata žil, ho bratova žena nepoznala. Majetok bol na ňu napísaný, viac ju nezaujímal. Otca to veľmi bolelo, trápil sa a zomrel roku 2008 - 2 roky po smrti syna.

Svedkyňa sa nemohla dostaviť na pojednávanie, nakoľko zo zdravotných dôvodov nemohla absolvovať cestu z USA (č.l. 407).

Svoj písomné vyjadrenie doplnila písomne (č.l. 455-456) a uviedla, že jej brat napísal závet, nakoľko sa bál jeho manželky E., že by sa o neho prestala starať v strašnej chorobe. Bál sa aby ho nevyhodila z domu. R. H. mal výborné vzťahy so žalobkyňou v 1. a 2. rade. Mal problémy s manželkou E.. Nepamätá si aké lieky užíval. Ona prispievala mesačne na bratovi na ich výdaje. Jej brat písal závet pod tlakom manželky, ktorá bola proti tomu, aby niečo dostali jeho dcéry z prvého manželstva. O zmenách závetu ju brat neinformoval.

22. Z dedičského spisu sp. zn. 3D/24/2008 mal súd preukázané, že Matričný úrad Viedeň vydal úmrtný list číslo zápisu XXX/XXXX, z ktorého vyplýva, že porúčiteľ R. H., F. X.X.XXXX R. U., W. XX.X.XXXX R. R..

23. Z potvrdenia o registrácii v Notárskom centrálnom registri závetov mal súd preukázané, že dňa 28.10.2004 bol registrovaný závet R. H., nar. X.X.XXXX na základe notárskej zápisnice sp. zn. F. XXX/XXXX, F. XXXXX/XXXX F. JUDr. Viery Kotvanovej, Holíč.

24. Z ďalšieho potvrdenia o registrácii v Notárskom centrálnom registri závetov mal súd preukázané, že dňa 28.10.2004 bola registrovaná listina o vydedení R. H., nar. X.X.XXXX na základe notárskej zápisnice sp. zn. F. XXX/XXXX4, Nz XXXXX/XXXX notárky JUDr. Viery Kotvanovej, Holíč.

25. Z osvedčenia o štátnom občianstve Krajského úradu v Trnave zo dňa 6.6.2001 vyplýva, že R. H., F. X.X.XXXX R. U. bol štátnym občanom Slovenskej republiky.

26. Z rozhodnutia Okresného súdu Favoriten, Viedeň, Rakúsko sp. zn. 14A155/06z zo dňa 23.11.2006 vyplýva, že pozostalosť v Rakúsku po R. H. bola ponechaná vdove po E. H. ako čiastočné vyrovnanie pohrebných výdavkov, ktoré uhradila. Podľa úradného potvrdenia verejného notára C.. V. J. v Rakúsku pozostalosť, ktorá sa objavila dodatočne v Rakúsku, bola rozhodnutím Okresného súdu Favoriten zo dňa 31.5.2007 namiesto platby prenechaná vdove E. H. na čiastočné vyrovnanie zvyšných pohrebných výdavkov, ktoré uhradila. Zomrelý bol podľa tohto potvrdenia rakúsky štátny občan a zomrel bez zanechania poslednej vôle, na základe rakúskeho zákonného dedičského práva sú oprávnení dedičia: vdova E. H. v podiele 1/3 pozostalosti, dcéra H. J. D. v podiele 1/6 pozostalosti, dcéra L. P. v podiele 1/6 pozostalosti, dcéra B. H. v podiele 1/6 pozostalosti a dcéra Q. H. v podiele 1/6 pozostalosti.

27. Z výpisu z katastra nehnuteľností zo dňa 3.11.2007 založenom v dedičskom spise mal súd preukázané, že nehnuteľnosti zapísané na liste vlastníctva č. XXX, p.č. XXXX a to zastavané plochy a nádvoria a rodinný dom súp. č. XXXX patria R. H. v spoluvlastníckom podiele 1, D. U. S.. H. v spoluvlastníckom podiele 1/20 a Q. V. v spoluvlastníckom podiele 9/20.

28. Z Notárskej zápisnice F. XXX/XX, F. XXXXX/XX, F. XXXX/XX zo dňa 28.10.2004 napísanej notárkou JUDr. Vierou Kotvanovou mal súd preukázané, že porúčiteľ R. H. prehlásil, že pre prípad svojej smrti pri dobrom duševnom zdraví, pri plnom vedomí, bez akéhokoľvek nátlaku zriadil závet, v ktorom pre celý jeho majetok, tak hnuťelný ako aj nehnuteľný, kdekoľvek sa nachádzajúci a ktorý v čase smrti bude vlastníť, avšak jedná sa o všetok majetok v Slovenskej republike, určil ako závetných dedičov žalovaných v 1. rade v 1- ine z tohto majetku, žalovaných v 2. rade v 1- ine z tohto majetku a žalovaných v 3. rade v 1- ine z tohto majetku.

29. Z Notárskej zápisnice F. XXX/XX, F. XXXXX/XX, F. XXXX/XX zo dňa 28.10.2004 napísanej notárkou JUDr. Vierou Kotvanovou mal súd preukázané, že porúčiteľ R. H. prehlásil, že pre prípad svojej smrti pri dobrom duševnom zdraví, pri plnom vedomí, bez akéhokoľvek nátlaku zriadil vydedovacia listinu, ktorou vydedil navrhovateľku a jej potomkov a B. H., F. X.XX.XXXX a jej potomkov, a to z dôvodu, že v rozpore s dobrými mravmi mu neposkytli potrebnú pomoc v chorobe a o neho ako otca trvalo neprejavujú opravdivý záujem, ktorý by ako potomkovia mali prejavovať. Svoju vôľu vydediť deti z 1. manželstva a ich potomkov odôvodňuje tým, že obe dcéry pochádzajú z 1. manželstva, po ich narodení ich matka spoločne s deťmi cca v roku 1976 opustila ich spoločnú domácnosť, ktorú mali v Rakúsku. Odstahovala sa do Českej republiky i s oboma dcérami a od tohto času stratil kontakt s jeho deťmi. I napriek tomu, že tieto v dospelosti vedeli, kde býva, poznajú aj jeho telefónny kontakt, z ich strany mu dávajú pocítiť, že nemajú záujem o neho ako o otca, pretože ani raz po dovŕšení ich dospelosti ho nenavštívili, nespýtali sa na jeho zdravotný stav, nezaujímali sa o neho a v čase jeho choroby sa nezaujímali o jeho zdravotný stav. Má za to, že je správne, aby z dôvodu ich správania k jeho osobe obe jeho dcéry vydedil i s ich potomkami, pretože považuje za správne, aby majetok, ktorý po ňom zostane dedili iba tí, ktorých určil zo závetu ako závetných dedičov.

30. Zo zápisnice č.k. XD/XX/XXXX, C. F. XXX/XXXX napísanej na Notárskom úrade v Holíči dňa 20.10.2008 v dedičskej veci po neb. R. H. vyplýva, že po oboznámení prítomných do úvahy prichádzajúcich zákonných dedičov E. H., L. P., B. H., H. J. D. I. Q. H. s obsahom závetu a listiny o vydedení, E. H., H. J. D. I. Q. H. uznali listinu o vydedení za platnú a L. P. I. B. H. vyhlásili, že listinu o

vydedení neuznávajú za platnú a voči tejto listine podajú žalobu o vyhlásenie tejto listiny za neplatnú. Súdom poverený súdny komisár JUDr. Viera Kotvanová určila L. P. I. B. H. lehotu 30 dní na podanie žaloby na príslušný súd o vyslovenie neplatnosti tejto listiny.

31. Zo spisu Okresného súdu Skalica sp. zn. 1C/374/2008 mal súd preukázané, že navrhovateľka podala na Okresný súd Skalica dňa 21.11.2008 žalobu o určenie neplatnosti listiny o vydedení, ktorú odôvodnila tým, že pochybuje o schopnosti poručiť zmysel a dôsledky listiny o vydedení, ktorú údajne podpísal, nakoľko bral silné lieky na bolesti hlavy (Risperidon) a v dobe spísania listiny musel byť nimi nadopovaný a riadený svojou manželkou, ďalej že v listine o vydedení chýba akékoľvek časové určenie konania či nezáujmu zo strany navrhovateľky a jej sestry, ďalej že dôvody uvedené v listine o vydedení nie sú pravdivé, lebo navrhovateľka a jej sestra navštevovali otca v Rakúsku, každý rok sa stretávali s otcom v dedovom dome v Holíči, navrhovateľka mala s otcom pravidelný telefonický kontakt, od začiatku nového manželstva navrhovateľkinho otca s E. H. sa E. H. snažila odpútať otca od navrhovateľky a jej sestry a získať celý rodinný majetok vrátane domu po ich dedkovi D. H. v Holíči. Okresný súd Skalica uznesením č.k. 1C/374/2008-10 zo dňa 2.3.2009 odmietol podanie navrhovateľky L. P. zo dňa 18.11.2008 z dôvodu, že neobsahovalo v časti označenia účastníkov údaj o štátnom občianstve, nebolo jednoznačne určené, čoho sa navrhovateľka domáha (žalobný petit), chýbalo pravdivé opísanie rozhodujúcich skutočností a označenie dôkazov, ktorých sa navrhovateľka domáha, neboli doložené listinné dôkazy, na ktoré sa navrhovateľka odvoláva.

32. Z darovacej zmluvy zo dňa 20.7.2002 uzavretej medzi D. H., otcom R. H., ako darujúcim a R.I. H. ako obdarovaným mal súd preukázané, že D. H. daroval R. H. svoj spoluvlastnícky podiel na nehnuteľnostiach, ktoré sú v Katastri nehnuteľností zapísané na liste vlastníctva č. XXX v k.ú. U. a to p.č. XXXX zast. plochy vo výmere XXXX E., p.č.XXXX W.ast. plochy vo výmere XX E. a na p.č. XXXX rodinný dom č.d. XXXX, a to vo výške 1/2-iny.

33. Zo znaleckého posudku č. XX/XXXX zo dňa 4.9.2019 znalkyne MUDr. Jaroslavy Struňkovej, MPH (č.l. 535) vyplýva, že R. H., nar. X.X.XXXX, sa od roku 2001 liečil v súvislosti s diagnózou chronická lymfatická leukémia. V roku 2004 podľa lekárskeho správ absolvoval 4 cykly chemoterapie. V správach sa uvádza priebežná medikácia risperidon v dávke 2 mg denne, paroxetin v dávke 20 mg denne, je predpoklad že tieto farmaká užíval aj v roku 2004 a tiež v dňoch 25.10.2004 až 28.10.2004. Dôvodom užívania liekov s vysokou pravdepodobnosťou boli problémy z okruhu úzkostno - depresívneho. Išlo o udržiavacu, preventívnu liečbu na stabilizáciu psychického stavu. Dávkovanie bolo na dolnej hranici odporúčaných dávok. Lieky ktoré v uvedenom čase užíval sú na normalizáciu nálad (paroxetin) a predchádzanie jej prípadným väčším výkyvom, risperidon sa pridáva k liečbe na jej umocnenie, skvalitnenie spánku. Vplyv na osobu, ktorá tieto lieky užíva je normalizácia psychického stavu - obnova zdravia. Osoba, ktorá užíva uvedené lieky v odporúčaných dávkach je po ich užití schopná chápať zmysel a význam svojho konania v plnom rozsahu, tak isto je schopná ovládať svoje konanie v plnej miere.

34. Právny zástupca žalovaných v 1., 2. a 3. rade vo vyjadrení zo dňa 27.4.2011 uviedol, že poručiť R. H. urobil na notárskom úrade v Holíči notárky JUDr. Viery Kotvanovej dva jednostranné právne úkony pre prípad jeho smrti a to závet, v ktorom pre všetok svoj majetok v Slovenskej republike určil závetných dedičov žalované v 1., 2. a 3. rade a ďalej listinu o vydedení, v ktorej vydedil žalobkyne v 1. a 2. rade z dôvodu, že v rozpore s dobrými mravmi mu neposkytli potrebnú pomoc v chorobe a o neho ako o otca trvalo neprejavujú opravdivý záujem, ktorý by mali ako potomkovia prejavovať. Zdôraznil skutočnosť, že v pôvodnej žalobe sa žalobkyňa v 1. rade výslovne domáha len určenia neplatnosti závetu, určenia neplatnosti vydedenia sa navrhovateľka nedomáha. Nakoľko žalobkyňa v 1. rade v určenej lehote 30 dní nepodala na príslušný Okresný súd Skalica žalobu o určenie neplatnosti vydedenia, jej omisívnym konaním (nekonaním) sa ako osoba aktívne legitimovaná na podanie takejto žaloby vylúčila z dedičského konania a v ďalšom konaní sa na ňu neprihliada. Platí právny stav, že žalobkyňa v 1. rade je vydedená (listinou o vydedení) a teda nie je dedičom po poručiťovi R. H. a preto je žaloba, ktorou napadla platnosť závetu nedôvodná a právne irelevantná. Osoba z okruhu dedičov, ktorá bola platne vydedená a vydedenie zákonom predpísaným spôsobom nenapadla na príslušnom súde, sa nemôže domáhať neplatnosti závetu z dôvodu, že ním bola „opomenutá“.

Vo vyjadrení zo dňa 26.9.2011 ďalej uviedol, že žalobkyňa v 1. rade bola za otcom vo Viedni do roku 1989 len dvakrát, nie cez Vianoce ani prázdniny a po roku 1989 len jedenkrát, bolo to asi v roku 2004/2005, keď už bol chorý. Poručiť dal v roku 1987 obom dcéram z prvého manželstva možnosť,

aby prišli žiť do Viedne, oni však túto možnosť odmietli. Navrhovateľka neudržiavala s otcom žiadny písomný ani telefonický kontakt (telefonovala mu len raz), podobný vzťah k otcovi mala aj mladšia dcéra poručiteľa, sestra navrhovateľky, ktorá v 17 rokoch otehotnela, mala konflikty s otcom. Odporkyňa v 1. rade dcéry manžela z prvého manželstva akceptovala, nebol však medzi nimi žiadny kontakt, ani osobné či rodinné vzťahy. Poručiteľ riadne a včas platil výživné na dcéry z prvého manželstva. Konflikt medzi žalobkyňou v 1. rade a žalovanou v 1. rade vznikol len raz, keď žalobkyňa v 1. rade vyčítala žalovanej v 1. rade, že im rozbila rodinu, vtedy jej žalovaná v 1. rade povedala svoj názor. Bola to naopak žalobkyňa v 1. rade, ktorá sa vždy správala k dvom nevlastným sestrám odmerane, nemala záujem nadviazať s nimi bližší vzťah a udržiavať s nimi kontakt. Poručiteľ začal navštevovať svojich rodičov v Holíči až po roku 1994, kedy nadobudol rakúske štátne občianstvo, dovtedy nemohol legálne vycestovať do Československa, od roku 1989 do 1994 chodieval do Holíča k starým rodičom len jeho manželka s dcérami. Tvrdenie žalobkyne v 1. rade o tom, že chodil do Holíča po roku 1989 je teda preukázateľne nepravdivé. Žalobkyňa v 1. rade bola v Holíči do roku 2001 len jeden alebo dvakrát. Častejšie tam začala chodiť až po smrti starej mamy (v roku 2001), ktorá si jej návštevy neželala. Žalobkyňa v 1. rade ani nebola starej mame na pohrebe, nepamätala si ani dátum jej smrti. Žalobkyňa v 1. rade sa nikdy nezaujímalala, neinformovala o chorobe a zdravotnom stave otca, za týmto účelom nekontaktovala ani odporkyne (nežiadala tel. číslo na lekára či zdravotnícke zariadenie), ani lekára resp. lekárov, ktorí ošetrovali poručiteľa, či nemocnice, v ktorých bol poručiteľ hospitalizovaný. Nie je pravdou, že by otcovi volávala dopoludnia, keď bola žalovaná v 1. rade v práci, telefonicky ho pred chorobou ani počas choroby vôbec nekontaktovala, čo potvrdili dcéry poručiteľa, ktoré s ním trávili doma veľa času. Žalobkyňa v 1. rade nesprávne opísala priebeh choroby poručiteľa, poručiteľ trpel inou formou leukémie. Sestra Q. poručiteľovi neposielala peniaze na prežitie rodiny, ako to tvrdila žalobkyňa v 1. rade, nakoľko poručiteľ dostával od štátu dávky zo sociálneho poistenia (nemocenské, neskôr v nezamestnanosti) a neskôr penziu. Tvrdenia žalobkyne v 1. rade o jej kontakte s otcom počas choroby a o údajnom priateľovi žalovanej v 1. rade boli nepravdivé. Manželka poručiteľa venovala všetok svoj čas opatere a starostlivosti o manžela. S poručiteľom bola stále manželka a dcéry, ktoré sa o neho starali. Poručiteľ nemohol ísť bývať do Holíča, mal strach, choroba mala stále zhoršujúci sa priebeh, mnohokrát musel ísť aj v noci do nemocnice kvôli zákrokom, musel byť stále vo Viedni, aby bol blízko lekárov špecialistov a nemocnice. Žalobkyňa v 1. rade sa snažila navodiť dojem, že poručiteľ bol pri spisovaní závetu listiny o vydedení pre chorobu nespôsobilý na vykonanie týchto právnych úkonov a že ich spísal pod vplyvom či nátlakom manželky. Manželka ho len sprevádzala do Holíča, v prejave vôle ho nijako neovplyvňovala ani mu nič neprikazovala. Poručiteľ spísal závet a listinu o vydedení dňa 28.10.2004, teda takmer dva roky pred svojou smrťou (30.6.2006). V čase spísania predmetných úkonov bol plne spôsobilý na právne úkony, v tejto spôsobilosti ho neobmedzovala choroba ani iná indispozícia, konal slobodne, vážne, určito a bez akéhokoľvek nátlaku. Poručiteľ si neprial účasť žalobkyne v 1. rade a ani druhej dcéry z prvého manželstva na svojom pohrebe, tieto sa napriek tomu na pohreb dostavili. Žalovaná v 1. rade po pohrebe odišla do Viedne, sprevádzala svojich rodinných známych a priateľov, ktorí sa zúčastnili pohrebu poručiteľa, rovnako musela vo Viedni vybaviť viaceré záležitosti súvisiace s úmrtím manžela.

35. Podľa § 460 Občianskeho zákonníka, dedičstvo sa nadobúda smrťou poručiteľa.

36. Podľa § 461, ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka, dedí sa zo zákona, zo závetu alebo z oboch týchto dôvodov.

37. Ak nenadobudne dedičstvo dedič zo závetu, nastupujú namiesto neho dedičia zo zákona. Ak sa nadobudne zo závetu len časť dedičstva, nadobúdajú zvyšujúcu časť dedičia zo zákona.

38. Podľa § 476 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka, poručiteľ môže závet buď napísať vlastnou rukou, alebo ho zriadiť v inej písomnej forme za účasti svedkov alebo vo forme notárskej zápisnice.

39. Podľa § 476d ods. 1 Občianskeho zákonníka, poručiteľ môže prejaviť svoju poslednú vôľu do notárskej zápisnice; osobitný zákon ustanovuje, kedy sa musí úkon urobiť pred svedkami.

40. Podľa § 476f Občianskeho zákonníka, závetom povolaný, ani zákonný dedič a osoby im blízke nemôžu pri vyhotovovaní závetu pôsobiť ako úradné osoby, svedkovia, pisatelia, tlmočníci alebo predčitatelia.

41. Podľa § 477 Občianskeho zákonníka, v závete poručiteľ ustanoví dedičov, prípadne určí ich podiely alebo veci a práva, ktoré im majú pripadnúť. Ak nie sú podiely viacerých dedičov v závete určené, platí, že podiely sú rovnaké.

42. Podľa § 479 Občianskeho zákonníka, maloletým potomkom sa musí dostať aspoň toľko, koľko robí ich dedičský podiel zo zákona, a plnoletým potomkom aspoň toľko, koľko robí jedna polovica ich dedičského podielu zo zákona. Pokiaľ tomu závet odporuje, je v tejto časti neplatný, ak nedošlo k vydedeniu uvedených potomkov.

43. Podľa § 473 ods. 1 Občianskeho zákonníka (dedenie zo zákona), v prvej skupine dedia poručiteľove deti a manžel, každý z nich rovnakým dielom.

44. Podľa § 34 z. č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník (ďalej len „O.Z.“), právny úkon je prejav vôle smerujúci najmä k vzniku, zmene alebo zániku tých práv alebo povinností, ktoré právne predpisy s takýmto prejavom spájajú.

45. Podľa § 37 ods. 1 O.Z. právny úkon sa musí urobiť slobodne a vážne, určite a zrozumiteľne; inak je neplatný.

46. Podľa § 38 ods. 1, ods 2 O.Z.,

1) Neplatný je právny úkon, pokiaľ ten, kto ho urobil, nemá spôsobilosť na právne úkony.

2) Takisto je neplatný právny úkon osoby konajúcej v deševnej poruche, ktorá ju robí na tento právny úkon neschopnou.

47. Podľa § 39 Občianskeho zákonníka, neplatný je právny úkon, ktorý svojím obsahom alebo účelom odporuje zákonu alebo ho obchádza alebo sa prieči dobrým mravom.

48. Podľa § 40a O.Z., ak ide o dôvod neplatnosti právneho úkonu podľa ustanovení § 49a, 140, § 145 ods. 1, § 479, § 589 a § 701 ods. 1, považuje sa právny úkon za platný, pokiaľ sa ten, kto je takým úkonom dotknutý, neplatnosti právneho úkonu nedovolá. Neplatnosti sa nemôže dovolávať ten, kto ju sám spôsobil. To isté platí, ak právny úkon nebol urobený vo forme, ktorú vyžaduje dohoda účastníkov (§ 40). Ak je právny úkon v rozpore so všeobecne záväzným právnym predpisom o cenách, je neplatný iba v rozsahu, v ktorom odporuje tomuto predpisu, ak sa ten, kto je takým úkonom dotknutý, neplatnosti dovolá.

49. Podľa § 101 Občianskeho zákonníka, pokiaľ nie je v ďalších ustanoveniach uvedené inak, premlčacia doba je trojročná a plynie odo dňa, keď sa právo mohlo vykonať po prvý raz.

50. Podľa 469a ods. 1 písm. a), písm. b) Občianskeho zákonníka, poručiteľ môže vydediť potomka, ak a) v rozpore s dobrými mravmi neposkytol poručiteľovi potrebnú pomoc v chorobe, v starobe alebo v iných závažných prípadoch, b) o poručiteľa trvalo neprejavuje opravdivý záujem, ktorý by ako potomok mal prejavovať.

51. Podľa § 496a ods. 2 O.Z. o náležitostiach listiny o vydedení a o jej zrušení platia obdobne ustanovenia § 476 a 480, v listine musí byť uvedený dôvod vydedenia.

52. Podľa § 150 ods. 1, 2 z. č. 160/2015 Civilného sporového poriadku (ďalej „C.s.p.“), strany majú povinnosť pravdivo a úplne uvádzať podstatné a rozhodujúce skutkové tvrdenia týkajúce sa sporu (ods. 1). Na zistenie podstatných a rozhodujúcich skutočností môže súd strany požiadať o ďalšie skutkové tvrdenia (ods. 2).

53. Podľa § 151 ods. 1, 2 C.s.p., skutkové tvrdenia strany, ktoré protistrana výslovne nepoprela, sa považujú za nesporné (ods. 1). Ak strana poprie skutkové tvrdenia, ktoré sa týkajú jej konania alebo vnímania, uvedie vlastné tvrdenia o predmetných skutkových okolnostiach, inak je popretie neúčinné (ods. 2).

54. V sporovom konaní sa uplatňuje prejednacía zásada. Strana sporu má jednak povinnosť tvrdenia, jednak dôkaznú povinnosť. Následky spojené s ich nesplnením v podobe vecne nepriaznivého

rozhodnutia nesie tá sporová strana, ktorá tieto povinnosti nespĺnila. Medzi povinnosťou tvrdenia a povinnosťou označiť dôkazy na preukázanie tvrdení je vzájomná väzba. Pokiaľ strana sporu nespĺní povinnosť tvrdenia, nemôže splniť ani povinnosť označiť na svoje tvrdenia dôkazy. Dôkazným bremenom sa rozumie procesná zodpovednosť strany sporu za to, že v sporovom konaní neboli preukázané jej tvrdenia a že z tohto dôvodu muselo byť rozhodnuté vo veci samej v jej neprospech. Zmyslom dôkazného bremena je umožniť súdu rozhodnúť o veci samej aj v takých prípadoch, kedy neboli preukázané určité skutočnosti významné podľa hmotného práva pre rozhodnutie o veci strany sporu, ktorá nespĺnila povinnosť označiť dôkazy na preukázanie svojich tvrdení. Otázkou splnenia povinnosti tvrdenia a povinnosti označiť na preukázanie tvrdení dôkazy musí súd vždy riešiť so zreteľom na individuálne okolnosti prejednávanej veci. Súd vychádza len z dôkazov, ktoré boli stranami v konaní produkované, pričom v zmysle Civilného sporového poriadku je súd v sporovom konaní viazaný návrhmi dôkazov predloženými stranami, čím sám nie je povinný vykonávať dôkazy v prospech jednej alebo druhej strany. Povinnosť tvrdenia aj dôkazné bremeno, pokiaľ ide o určité skutočnosti, leží na tom účastníkovi konania, ktorý z existencie týchto skutočností vyvodzuje pre seba priaznivé právne dôsledky; spravidla ide o toho účastníka, ktorý existenciu týchto skutočností tiež tvrdí (NS ČR sp. zn. 22 Cdo 2263/2005).

55. V danom prípade je jedná o určovaciu žalobu o neplatnosť vydedenia zo dňa 28.10.2004 a o neplatnosť závetu zo dňa 28.10.2004. Preto bol súd povinný skúmať, či existuje naliehavý právny záujem na tejto určovacej žalobe v zmysle § 137 písm. c) C.s.p. Žaloba o určenie v zmysle § 137 písm. c) C.s.p. nie je spravidla opodstatnená vtedy, ak má požadované určenie len povahu predbežnej otázky vo vzťahu k posúdeniu, či tu je alebo nie je právny vzťah alebo právo, a to najmä vtedy, ak takáto predbežná otázka nerieši alebo nemôže riešiť celý obsah alebo dosah sporného právneho vzťahu alebo práva. Keďže žalobkyňa v 1. rade a žalobkyňa v 2. rade sú dcérami poručiťľa R. H., v zmysle § 473 ods. 1 O.Z. sú dedičkami poručiťľa v prípade, že by neexistovala listina o ich vydedení, resp. táto listina by bola neplatná. Existenciou listiny o vydedení, ktorú žalobkyne v tomto konaní napádajú, je ohrozené ich právo nadobudnúť majetok dedením po svojom otcovi. Určovacou žalobou v danom prípade sa vyrieši skutočnosť, či žalobkyne sú dedičkami po ich otcovi R. H. a či nadobudnú po poručiťľovi majetok v rámci dedenia v zmysle § 473 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Súd je preto názoru, že táto skutočnosť dostatočne odôvodňuje existenciu naliehavého právneho záujmu žalobkýň na podanie tejto žaloby. Žaloba je podaná voči osobám, ktoré dedičstvo nadobudli v prípade platnosti listiny o vydedení.

56. Čo sa týka určovacej žaloby ohľadne určenia neplatnosti závetu zo dňa 28.10.2004 R. H., žalobkyne ako dcéry poručiťľa R. H. sú podľa § 473 ods. 1 O.Z. dedičkami poručiťľa, a majú právo na nadobudnutie dedičstva ako dedičky v prvej skupine vo veľkosti ako ich ostatní súrodenci a manželka ich otca v prípade, že by neexistoval závet, resp. že by tento závet bol neplatný. V závete boli však žalobkyne opomenuté ako dedičky na úkor žalovaných. Existenciou závetu, ktorý v tomto konaní napádajú, je ohrozené ich právo nadobudnúť majetok dedením po svojom otcovi. Určovacou žalobou v danom prípade sa vyrieši skutočnosť, či boli žalobkyne ako dedičky po svojom otcovi opomenuté v závete a či nadobudnú po poručiťľovi majetok v rámci dedenia. Súd je preto názoru, že táto skutočnosť dostatočne odôvodňuje existenciu naliehavého právneho záujmu žalobkýň na podanie tejto žaloby. Žaloba je podaná voči osobám, ktoré dedičstvo nadobudli na základe napádaného závetu.

57. Žalobkyne neplatnosť listiny o vydedení a neplatnosť závetu odôvodňujú nespôsobilosťou - neschopnosťou R. H. vykonať takéto právne úkony dňa 28.10.2004 z dôvodu duševnej poruchy v čase vykonania týchto právnych úkonov, čo je dôvod neplatnosti v zmysle § 38 ods. 2 O.Z. a tiež že právny úkon nebol urobený slobodne, ale pod nátlakom v zmysle § 37 ods. 1 O.Z. V danom prípade sa domáhajú absolútnej neplatnosti uvedených právnych úkonov.

58. Taktiež neplatnosť závetu odôvodňujú tým, že neexistujú dôvody vydedenia v zmysle § 469a O.Z. čím boli potom porušené dedičské podiely žalobkýň v závete. V uvedenom prípade sa potom domáhajú relatívnej neplatnosti uvedených právnych úkonov.

59. Čo sa týka dôvodov absolútnej neplatnosti právnych úkonov zo dňa 28.10.2004 (vydedenie, závet) R.Í. H. z dôvodu § 38 ods. 2 O.Z. a § 37 ods. 1 O.Z., z dôkazov vyplýva, že tento bol v období roku 2004 vážne chorý a od roku 2001 sa liečil v súvislosti s diagnózou chronická lymfatická leukémia. Zo znaleckého posudku č. XX/XXXX zo dňa 4.9.2019 znalkyne MUDr. Jaroslavy Struňákovvej, MPH (č.l. 535) vyplýva, že R.Í. H., F.. X.X.XXXX, v roku 2004 absolvoval 4 cykly chemoterapie a užíval lieky

risperidon v dávke 2 mg denne, paroxetin v dávke 20 mg denne na normalizáciu nálad (paroxetin) a predchádzanie prípadným väčším výkyvom nálad. Osoba, ktorá užíva uvedené lieky v odporúčaných dávkach je po ich užití schopná chápať zmysel a význam svojho konania v plnom rozsahu, tak isto je schopná ovládať svoje konanie v plnej miere. Žiadne závažné psychické poruchy R. H.Č. v roku 2004 (napr. pomätenosť, strata pamäte, nesprávne vnímanie reality) neboli preukázané ani výpoveďami strán sporu ani výpoveďami svedkov. Z uvedeného vyplýva, že dňa 28.10.2004 keď R. H. urobil právne úkony vydedenie a závet, netrpel žiadnou duševnou poruchou, ktorá by ho robila na tieto právny úkon neschopným v zmysle § 38 ods. 2 O.Z. Žalobkyne v tejto časti konania neunesli dôkazné bremeno na preukázanie takejto skutočnosti.

60. Taktiež žalobkyne neprodukovali v konaní žiadny dôkaz o tom, že by bol dňa 28.10.2004 R.I. H. prinútený jeho manželkou, resp. inými osobami urobiť právne úkony vydedenie a závet v neprospech žalobkýň. To čo žalobkyne uvádzali v konaní ohľadne nátlaku, boli len dohady o týchto skutočnostiach vyplývajúcich z dobrých vzťahov žalobkýň a otca, z ktorých vyplýva že R. H. nemal dôvod takto konať. Takéto skutočnosti nie je možné preukázať len dedukciou nepodloženou dôkazmi. R. H. o tom, že uvedené právne úkony neurobil dňa 28.10.2004 slobodne, nepovedal žiadnej osobe ktorá by o tom v konaní vypovedala. Uvedené právne úkony nezmenil, resp. nezrušil ich počas dlhšej doby po ich vykonaní, a to až do úmrtia dňa 30.6.2006. Žalobkyne v tejto časti konania preto neunesli dôkazné bremeno na preukázanie skutočnosti, že by ich otec neurobil uvedené právne úkony vážne. Na základe uvedeného dôvodu na určenie absolútnej neplatnosti právnych úkonov vydedenia a závetu zo dňa 28.10.2004 vykonaných R. H. neboli preukázané a nebolo možné rozhodnúť o neplatnosti týchto právnych úkonov na základe ich absolútnej neplatnosti.

61. Čo sa týka dôvodov neplatnosti listiny o vydedení zo dňa 28.10.2004 z dôvodu, že neexistujú dôvody vydedenia žalobkyne v 1. a 2. rade v zmysle § 469a O.Z. a tým aj neplatnosti závetu v dôsledku nedodržania dedičských podielov ktoré mali žalobkyniam pripadnúť v závete v zmysle § 479 O.Z., žalobkyne sa v tejto časti žaloby domáhajú relatívnej neplatnosti právneho úkonu závetu v zmysle § 40a O.Z.

62. Vzhľadom na vznesenú námietku premlčania na uplatnenie relatívnej neplatnosti právneho úkonu, súd ako prvé skúmal uplynutie tejto premlčacej doby. Žalobkyňa v 1. rade sa o závete a vydedení zo dňa 28.10.2004 vykonanom R. H. dozvedela v rámci dedičského konania Okresného súd Skalica sp. zn. 3D/24/2008 dňa 20.10.2008 (č.l. 68 dedičského spisu). Žalobu o neplatnosť závetu (relatívna neplatnosť právneho úkonu) podala na súd dňa 21.11.2008, takže neplatnosť závetu uplatnila počas plynutia trojročnej premlčacej doby. Žalobu o neplatnosť vydedenia zo dňa 28.10.2014, poručiťelom R. H. podala dňa 11.7.2014, o tejto sa koná v tomto súdnom konaní po spojení vecí.

63. Žalobkyňa v 2. rade sa o závete zo dňa 28.10.2004 vykonanom R.I. H. dozvedela v rámci dedičského konania Okresného súd Skalica sp. zn. 3D/24/2008 dňa 20.10.2008 (č.l. 68 dedičského spisu). Do konania ohľadne neplatnosti závetu vstúpila na základe úkonu - súhlas so vstupom do konania zo dňa 24.7.2014 (č.l. 280), na základe ktorého súd uznesením č. k. 5C/142/2008-281 zo dňa 2.9.2014 pripustil jej vstup do konania. Z toho vyplýva, že svoje právo uplatniť neplatnosť závetu uplatnila na súde po uplynutí trojročnej premlčacej doby a súd bol povinný na základe námietky žalovaných jej žalobu o neplatnosť závetu z dôvodu premlčania zamietnuť. Závet je z uvedeného dôvodu voči žalobkyni v 2. rade platný a žalobkyňa v 2. rade podľa tohto závetu nezdedila po R. H. žiadny majetok.

64. Žalobu o neplatnosť vydedenia zo dňa 28.10.2014, poručiťelom R. H. podala žalobkyňa v 2. rade dňa 11.7.2014, o tejto sa koná v tomto súdnom konaní po spojení vecí. Za tohto právneho stavu súd u žalobkyne v 2. rade skúmal naliehavý právny záujem na žalobe o neplatnosť vydedenia. Keďže žalobkyňa v 2. rade sa oneskoreným uplatnením práva na neplatnosť závetu pripravila o možnosť dediť na základe zákona (§ 473 O.Z.), nemôže byť za daného právneho stavu u nej naliehavý právny záujem na žalobe o určenie neplatnosti vydedenia, nakoľko rozhodnutie o neplatnosti vydedenia nemá vplyv na to, že sa vylúčila z dedenia po otcovi - R. H., nakoľko po uplynutí trojročnej premlčacej doby na uplatnenie práva sa závet voči nej stal platným. Z uvedeného dôvodu súd žalobu žalobkyne v 2. rade na určenie neplatnosti vydedenia čo sa týka žalobkyne v 2. rade zamietol.

65. V ďalšom sa súd zaoberal žalobou v časti týkajúcej sa žalobkyne v 1. rade. Čo sa týka neplatnosti vydedenia, v zmysle § 469a ods. 1 písm. a), písm. b) Občianskeho zákonníka, poručiťel môže vydediť

potomka, ak a) v rozpore s dobrými mravmi neposkytol poručiťovi potrebnú pomoc v chorobe, v starobe alebo v iných závažných prípadoch, b) o poručiťefa trvalo neprejavuje opravdivý záujem, ktorý by ako potomok mal prejavovať. Žalobkyňa v 1. rade bola povinná dôkazmi preukázať, že neexistovali tieto dôvody na vydedenie zo strany R. H. voči nej ku dňu urobenia právneho úkonu vydedenia dňa 28.10.2004 tak, ako ich poručiťef uviedol v závete.

66. Súd preto skúmal splnenie podmienok vydedenia v súvislosti so žalobkyňou v 1. rade, t.j. platnosť vydedenia, ktoré urobil poručiťef notárskou zápisnicou č. F. XXX/XX, NZ XXXXX/XX, NCRza XXXX/XX zo dňa 28.10.2004, napísanou notárkou JUDr. Vierou Kotvanovou, v ktorej vydedil žalobkyňu v 1. rade a jej potomkov a žalobkyňu v 2. rade a jej potomkov. Poručiťef uviedol vo vydedení dôvod, že žalobkyňa v 1. rade a jej sestra B. H. v rozpore s dobrými mravmi mu neposkytli potrebnú pomoc v chorobe a o neho ako otca trvalo neprejavujú opravdivý záujem, ktorý by ako potomkovia mali prejavovať. Svoju vôľu vydediť deti z 1. manželstva a ich potomkov odôvodňuje tým, že:

- obe dcéry pochádzajú z 1. manželstva, po ich narodení ich matka spoločne s deťmi cca v roku 1976 opustila ich spoločnú domácnosť, ktorú mali v Rakúsku. Odsťahovala sa do Českej republiky i s oboma dcérami a od tohto času stratil kontakt s jeho deťmi.

- I napriek tomu, že tieto v dospelosti vedeli, kde býva, poznajú aj jeho telefónny kontakt, z ich strany mu dávajú pocítiť, že nemajú záujem o neho ako o otca, pretože ani raz po dovŕšení ich dospelosti ho nenavštívili, nespýtali sa na jeho zdravotný stav,

- nezaujímali sa o neho a v čase jeho choroby sa nezaujímali o jeho zdravotný stav.

Má za to, že je správne, aby z dôvodu ich správania k jeho osobe obe jeho dcéry vydedil i s ich potomkami, pretože považuje za správne, aby majetok, ktorý po ňom zostane dedili iba tí, ktorých určil zo závetu ako závetných dedičov.

67. Z vykonaných dôkazov súd považoval za preukázané tieto skutočnosti: Žalobkyňa v 1. rade a jej sestra B. H.Č. a žalované v 2. a 3. rade sú dcéry R. H., F. X.X.XXXX, žalovaná v 1. rade je jeho manželka. R. H. dňa 28.10.2004 vo forme notárskej zápisnice č. F. XXX/XX, NZ XXXXX/XX, NCRza XXXX/XX napísanej notárkou JUDr. Vierou Kotvanovou spísal závet, v ktorom pre prípad svojej smrti celý jeho majetok, tak hnutelný ako aj nehnuteľný, kdekoľvek sa nachádzajúci a ktorý v čase smrti bude vlastníť, avšak jedná sa o všetok majetok v Slovenskej republike, určil ako závetných dedičov žalované v 1. rade v 1- ine z tohto majetku, žalované 2. rade v 1- ine z tohto majetku a žalované v 3. rade v 1- ine z tohto majetku. Následne R. H. dňa 28.10.2004 vo forme notárskej zápisnice č. N XXX/XX, NZ XXXXX/XX, F. XXXX/XX napísanej notárkou JUDr. Vierou Kotvanovou spísal listinu o vydedení, v ktorej prehlásil, že pre prípad svojej smrti vydedil žalobkyňu v 1. rade a jej potomkov a jej sestru B. H., nar. X.XX.XXXX a jej potomkov, a to z dôvodu na ktorý sa vzťahuje ustanovenie § 469a ods. 1 písm. a), písm. b) Občianskeho zákonníka. Tieto skutočnosti vyplývajú z dedičského spisu v ktorom sa prejednáva dedičstvo po R. H.. R. H. uzatvoril s D. H. manželstvo pred rokom 1971, spolu bývali v Rakúskej republike, kde emigroval v roku 1968, resp. 1969. Z ich manželstva sa narodila dcéra - žalobkyňa v 1. rade a B. H.. Po piatich rokoch sa R. H. rozíšiel s D. H. a tá spolu s deťmi odišla bývať do Ústí nad Labem (Československá socialistická republika). V neskoršom období bolo ich manželstvo rozvedené.

R. H. následne začal bývať vo Viedni, od roku 1978 začal bývať v spoločnej domácnosti so žalovanou v 1. rade v nájomnom dvojizbovom byte vo Viedni S. X, R. XXXX. Narodili sa im dve dcéry - žalované v 2. a 3. rade, v roku 1996 so žalovanou v 1. rade uzatvorili manželstvo. V roku 2000 sa R. H. spolu so žalovanými v 1. až 3. rade presťahovali do družstevného bytu Humboldgasse XX/XXXX, R.Ň. XXXX, kde žil až do svojej smrti dňa 30.6.2006. Do roku 1989 sa R. H. stretával so svojim dcérami z prvého manželstva - žalobkyňou v 1. rade a B. H. len vo Viedni, keď k nemu pricestovali na návštevu, a to asi raz za rok. Po zmene režimu v bývalej ČSSR a otvorení hraníc medzi ČSFR a Rakúskou republikou v roku 1989, R. H. získal štátne občianstvo Rakúskej republiky a cestovné doklady, pravidelne raz za jeden až dva týždne chodieval so žalovanými v 1. až 3. rade do Holíča, do rodinného domu na P. K., kde bývali jeho rodičia. V tomto dome sa stretával aj so žalobkyňou v 1. rade a jej sestrou, pokiaľ prišli do uvedeného rodinného domu na návštevu. Počas návštev žalobkyňou v 1. rade a jej sestra bývali väčšinou na prízemí rodinného domu, a ich otec so žalovanými bývali na poschodí domu. Mimo stretávaní sa v Holíči bol R.I. H. so žalobkyňou v 1. rade aj v telefonickom kontakte, ich vzťahy boli dobré. R. H.Č. v roku 2001 ochorel (onkologické ochorenie). Absolvoval viackrát chemoterapiu a hospitalizáciu v nemocnici vo Viedni. Psychicky bol v poriadku. Náklady na zdravotnú starostlivosť boli uhrádzané z jeho zdravotného poistenia a taktiež zo sociálneho poistenia.

68. Čo sa týka dôvodu podľa § 469a ods. 1 písm. b) Občianskeho zákonníka, keď potomok o poručiťela trvalo neprejavuje opravdivý záujem, ktorý by ako potomok mal prejavovať. Súd skúmal, či žalobkyňa v 1. rade ako potomok poručiťela mala reálnu možnosť o poručiťela prejavovať ozajstný záujem, či poručiťel mal záujem sa so žalobkyňou v 1. rade stretávať a udržiavať s ňou príbuzenské vzťahy. Pre posúdenie, či ide o neprejavovanie opravdivého záujmu treba považovať za významný vzťah medzi poručiťelom a potomkom, či tento vzťah mal charakter skutočného vnútorného vzťahu a nielen predstieraného, formálneho vzťahu. Existenciu takéhoto kvalifikovaného vzťahu možno vyvodit' z rozličných vonkajších prejavov. Prítom nemožno opomenúť ani konkrétne možnosti dediča prejavovať takýto záujem o poručiťela, taktiež okolnosti, za ktorých k vydedeniu došlo, či zo strany potomka nejde o zavinené neprejavovanie takéhoto kvalifikovaného záujmu. Súd v konaní skúmal, aký bol vzťah medzi žalobkyňou v 1. rade a jej otcom, či tento vzťah mal charakter skutočného vnútorného vzťahu a nielen predstieraného, formálneho vzťahu.

69. Súd je názoru že z vykonaného dokazovania bolo preukázané, že vzťahy medzi poručiťelom R. H. a žalobkyňou v 1. rade boli veľmi dobré a na úrovni vzťahov, ktoré sa vyžadujú medzi rodičom a dospelým dieťaťom. O tomto svedčí výpoveď žalobkyne v 1. rade o jej rozhovoroch s otcom počas stretnutí v dome v Holíči (hlavne rozhovory ráno, keď ich nik nerušil) a taktiež telefonické rozhovory. Telefonické rozhovory s poručiťelom potvrdila aj žalobkyňa v 2. rade. Taktiež svedkovia potvrdili charakter tých osobných vzťahov. Svedkyňa D. U. - sestra poručiťela uviedla, že jej brat sa so žalobkyňou v 1. rade stretávali počas návštev úplne normálne. Nepozorovala medzi žalobkyňou v 1. rade a jej sestrou a jej bratom - poručiťelom resp. jeho manželkou nejaké napätie alebo zhoršené vzťahy. Takto to bolo podľa nej stále počas jeho života. E.. P. H. - dcéra sestry poručiťela uviedla, že pri stretnutiach R. H.Í. bol rád, že vidí dcéry. Mal rád žalobkyňu v 1. rade a jej sestru, bol rád, že sú šikovné aj keď žijú bez otca. Vzťah žalobkyne v 1. rade a jej sestry k otcovi bol normálny a slušný. Nebola svedkom niečoho takého, že by pán R. H. niečo vyčítal dcéram alebo že by sa ponosoval na to, že by sa o neho nestarali v súvislosti s chorobou. E.. E. U. uviedol, že pri stretnutiach poručiťela s dcérami z prvého manželstva videl, že vzťah medzi pánom R. H. a jeho dcérami z prvého manželstva bol taký ako medzi otcom a deťmi, bol srdečný. Sedávali spolu a debatovali. Nevie o tom, že by bolo nejaké obdobie kedy by boli medzi nimi napäté vzťahy, alebo že by im niečo zazlieval. Pán R. H. mu aj o dcérach niekedy rozprával alebo ich pri vzájomnej debate spomenul. Nehovoril, že by sa málo stretávali. Svedok Q. P., manžel žalobkyne uviedol, že R. H.P. mal rád všetky svoje deti a veľmi ho trápilo, že nemôžu byť spolu všetky štyri. Nehodnovnosť týchto svedkov nie je ničím preukázaná a ani nebola žalovanými namietaná. Svedkyňa Q. V. vo svojom písomnom vyjadrení uviedla, že R. H. mal výborné vzťahy so žalobkyňou v 1. a 2. rade. Svedkyňa navrhnutá žalovanými S. T. ku vzťahom poručiťela a žalobkyne v 1. rade uviedla, že poručiťel povedal, že to čo vytvoril dostane jeho rodina, za rodinu pokladal jeho manželku a dcéru H. I. Q. a toto stále zdôrazňoval. Nikdy nehovoril o svojom vzťahu k dcéram z prvého manželstva. Svedok P. T. uviedol, že v roku 2003 alebo v roku 2004 bola jedna z jeho dcér u poručiťela na návšteve, iba na jednu noc, pretože sa jednalo o zastávku pri ceste na dovolenku. Z tejto návštevy mal zmiešané pocity, na jednej strane bol rád, že prišla a na druhej strane tiež bol, rád, že odišla. Bolo to z dôvodu, že pán H. veľa peňazí dával do domu v Holíči, t. j. na jeho prestavbu a aj jeho otec ho upozorňoval na to, že kvôli tomuto budú len hádky. Pán H. bol rád, že jeho dcéra z návštevy odišla preto, lebo jej návšteva v jeho rodine spôsobila napätie, bolo to z napätia zo vzťahov, ale tiež aj preto, že pán H. už v tej dobe uvažoval, že chce dcéry z prvého manželstva vydediť.

70. Takto preukázané vzťahy medzi poručiťelom a žalobkyňou v 1. rade vylučujú neprejavovanie opravdivého záujmu žalobkyne v 1. rade o jej otca - poručiťela vzľadom k ich blízkeho rodinnému vzťahu dcéra - otec. Intenzita ich stretávania sa počas sviatkov, dovoleniek a prázdnin je daná možnosťou ich stretávania sa vzhľadom k veľkej vzdialenosti ich bydlísk Viedeň - Ústí nad Labem (424 km) a zamestnaniu žalobkyne v 1. rade. Taktiež aj tým, že poručiťel žil už so svojou novou rodinou - manželkou a ďalšími dvomi dcérami s ktoré nemali so žalobkyňou v 1. rade taký dobrý vzťah ako mal s ňou jej otec a zrejme ju považovali za určitú konkurenciu vo vzťahoch k otcovi. Z uvedeného vyplýva že žalobkyňa v 1. rade preukázala neexistenciu tohto dôvodu vydedenia a tým aj existenciu neplatnosti vydedenia.

71. Čo sa týka dôvodu podľa § 469a ods. 1 písm. a) Občianskeho zákonníka, keď potomok v rozpore s dobrými mravmi neposkytol poručiťelovi potrebnú pomoc v chorobe, v starobe alebo v iných závažných prípadoch, súd je názoru že z vykonaného dokazovania bolo preukázané, že R. H. bol v čase spisovania listiny o vydedení (rok 2004) vo veku 54 rokov a trpel závažnou chorobou, v dôsledku ktorej v roku 2006 aj zomrel. Žalovaná 1. rade v súvislosti s chorobou jej manžela uviedla, že tento nepotreboval ďalšie

finančné prostriedky a nemal zvýšené náklady na zdravotnú starostlivosť, nakoľko toto sa uhrádzalo zo zdravotného poistenia a taktiež zo sociálneho poistenia. Jej manžel počas jeho hospitalizácie a liečenia v nemocnici si neželal žiadne ďalšie návštevy, ani od ostatnej rodiny, ani od detí z prvého manželstva. Manžel jej povedal, že v nemocnici nechce vidieť žalobkyne z dôvodu, že žalované považoval za svoju rodinu. Jej je to ľúto, že to tak chcel, nechcel vidieť ani svoju sestru pani D. U. a nikoho z rodiny. Žalovaná v 2. rade tiež uviedla, že otec nemal vzťah a záujem Z. L. I. B., nechcel ani, aby tieto vedeli, že je chorý. Žalovaná v 3. rade uviedla, že jej otec ani nechcel aby sa žalobkyne v 1. a 2. rade o neho starali keď bol chorý. Svedkyňa U., sestra poručiťľa uviedla, že jej otec jej povedal, že jej brat (poručiťľ) alebo jeho manželka povedali, že nestoja o žiadne návštevy.

Z uvedeného potom vyplýva, že R. H. počas obdobia choroby (cca 2001 - 2004), nebol odkázaný na pomoc v chorobe a túto pomoc od žalobkyne v 1. rade ani nežiadal. Jeho manželka - žalovaná v 1. rade uviedla, že R. H. nemal zvýšené náklady na zdravotnú starostlivosť, nakoľko toto sa uhrádzalo zo zdravotného poistenia a taktiež zo sociálneho poistenia. Potom zo strany žalovaných nebola ani preukázaná potreba poručiťľa po pomoci v chorobe a starobe zo strany žalobkyne v 1. rade. Navyše žalované uviedli, že poručiťľ od žalobkyne odmietal pomoc v chorobe a taktiež odmietal návštevy od rodiny poručiťľa v nemocnici počas jeho hospitalizácie. Z toho vyplýva že za daného stavu žalobkyňa v 1. rade ani nemala možnosť realizovať pomoc otcovi v súvislosti s chorobou a to z dôvodu že tento žil so svojou druhou rodinou - so žalovanými vo Viedni.

Z uvedeného vyplýva že žalobkyňa v 1. rade v konaní preukázala neexistenciu ani tohto dôvodu vydedenia a tým aj existenciu neplatnosti vydedenia.

72. Čo sa týka konkrétnych dôvodov vydedenia uvedených v zápisnici spísanej poručiťľom, tento uvádza, že obe dcéry pochádzajú z 1. manželstva, po ich narodení ich matka spoločne s deťmi cca v roku 1976 opustila ich spoločnú domácnosť, ktorú mali v Rakúsku. Odsťahovala sa do Českej republiky i s oboma dcérami a od tohto času stratil kontakt s jeho deťmi. Tieto okolnosti - konanie matky žalobkyň nemohli predsa žalobkyne ovplyvniť vzhľadom ku svojmu veku (5 rokov, 4 roky). Strata kontaktu s deťmi v tom období taktiež nemôže byť vinou žalobkyne v 1. rade už aj vzhľadom na antagonistické vzťahy totalitného režimu ČSSR s Rakúskou republikou, v dôsledku ktorej nebolo možné bežne cestovať do Rakúskej republiky.

Ďalším konkrétne uvádzaným dôvodom vydedenia je, že i napriek tomu, že žalobkyne v dospelosti vedeli, kde býva, poznajú aj jeho telefónny kontakt, z ich strany mu dávajú pocítiť, že nemajú záujem o neho ako o otca, pretože ani raz po dovŕšení ich dospelosti ho nenavštívili, nespýtali sa na jeho zdravotný stav. Existencia tejto tvrdenej skutočnosti je vylúčená už len tým, že samotná žalovaná v 1. rade vo svojej výpovedi uviedla, že žalobkyňa v 1. rade bola u nich raz vo Viedni na návšteve asi v roku 2004 alebo v roku 2005. Zo svedeckých výpovedí zhodnotených pod bodom 69. rozsudku vyplýva, že poručiťľ a so svojou dcérou - žalobkyňou v 1. rade stretával v dome v Holíči a ich vzťahy boli na úrovni vzťahov rodinných - dcéra - otec.

Ďalším konkrétne uvádzaným dôvodom vydedenia je, že sa žalobkyňa v 1. rade sa nezaujímalala o poručiťľa a v čase jeho choroby sa nezaujímalala o jeho zdravotný stav. Zo svedeckých výpovedí zhodnotených pod bodom 71. rozsudku vyplýva, že žalobkyňa v 1. rade a tiež aj ostatná rodina - sestry poručiťľa sa zaujímalali o zdravotný stav poručiťľa a snažili sa aj informovať o jeho zdravotnom stave.

73. Samotná žalovaná v 1. rade uviedla, že keď viezla poručiťľa k notárovi k JUDr. P., tento žalovanej v 1. rade povedal, že závet ide spísať preto, že chce, aby jeho majetok ostal žalovanej v 1. rade a ich dcéram H. J. I. Q. a to z dôvodu, že do toho domu žalovaná v 1. rade a jej manžel veľa investovali, bolo to okolo 2.000.000 Sk a z toho dôvodu chcel, aby tento majetok ostal im, nakoľko oni tento dom vybudovali. Peniaze, ktoré investovali do domu v Holíči, zarobili ona a jej manžel ťažkou prácou v zamestnaní. Takto jej zdôvodnil manžel to, že chce spísať závet. Nechcel, aby tento majetok dostali jeho dcéry L. I. B., ktoré sa ničím nepričinili v súvislosti s rodinným domom v Holíči. Nepomáhali pri renovácii a pri prestavbe a tiež sa o neho nezaujímalali. Z toho vyplýva hlavný dôvod pre ktorý poručiťľ spísal závet a vydedenie.

74. Z uvedených dôvodov neboli splnené podmienky pre vydedenie žalobkyne v 1. rade zo strany poručiťľa, uvedené v ustanovení § 469a ods. 1 písm. a), písm. b) Občianskeho zákonníka. Takže vydedenie zo dňa 28.10.2004 je neplatné. Preto súd rozhodol, že vydedenie je neplatné v súvislosti so žalobkyňou v 1. rade.

75. Rozhodnutie Okresného súdu Skalica v konaní sp. zn. 1C/374/2008 o zastavení konania vo veci žaloby o neplatnosť vydedenie nie je rozhodnutím vo veci samej, preto konaniu o neplatnosti vydedenia pod sp. zn. 5C/142/2008 nebráni prekážka veci rozhodnutej.

76. Keďže vydedenie voči žalobkyni v 1. rade je neplatné, žalobkyňa v 1. rade ako dcéra poručiteľa R. H. je zákonnou dedičkou po poručiťovi v zmysle § 473 ods. 1 O.Z. a je podľa § 479 O.Z. neopomenuteľnou dedičkou. Má preto právo na nadobudnutie dedičstva ako dedička v prvej skupine vo veľkosti ako jej ostatní súrodenci a manželka ich otca. V závete bola však žalobkyňa v 1. rade opomenutá ako dedička na úkor žalovaných s tým, že v závete nebola určená ako dedička. Na základe závetu by preto žalobkyňa v 1. rade nezdedila po poručiťovi žiadny majetok napriek tomu, že má nárok minimálne na jednu polovicu jej dedičského podielu zo zákona. Ustanovenie § 479 O.Z. je kogentné ustanovenie, nie je možné ho modifikovať vôľou poručiťeľa bez existencie platného vydedenia. Preto uvedený právny úkon - závet poručiťeľa R. H., napísaný dňa 28.10.2004 odporuje zákonu - ustanoveniu § 479 O.Z. Z toho dôvodu je voči žalobkyni v 1. rade neplatný v zmysle § 39 Občianskeho zákonníka. Na základe uvedeného súd rozhodol o neplatnosti závetu voči žalobkyni v 1. rade.

77. Podľa § 255 ods. 1 z. č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „C.s.p.“), súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

78. Podľa § 262 ods. 1, 2 C.s.p., o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

79. O trovách konania súd rozhodol v zmysle § 255 ods. 1 C.s.p. tak, že žalobkyni v 1. rade priznal voči žalovaným v 1., 2. a 3. rade podľa jej pomeru úspechu vo veci nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu, keďže v konaní mala plný úspech. O výške náhrady trov konania rozhodne po právoplatnosti tohto rozhodnutia súdny úradník samostatným uznesením.

80. O trovách konania v súvislosti so žalobou žalobkyne v 2. rade súd rozhodol v zmysle § 255 ods. 1 C.s.p. tak, že žalovaným v 1., 2. a 3. rade priznal voči žalobkyni v 2. rade podľa ich pomeru úspechu vo veci nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu, keďže v konaní o žalobe žalobkyne v 2. rade mali plný úspech. O výške náhrady trov konania rozhodne po právoplatnosti tohto rozhodnutia súdny úradník samostatným uznesením.

81. Súd rozhodol o povinnosti žalovaných v 1. až 3. rade zaplatiť štátu trovy konania ktoré štát platil, keďže žalované boli v konaní o žalobe žalobkyne v 2. rade plne neúspešné. Trovy štátu pozostávajú z trov tlmočníka - prekladateľa zo slovenského jazyka do nemeckého jazyka, a to preklad žaloby, poučenia a predvolania 67,71 eur, tlmočenie na pojednávaní 15.2.2010 a preklad predvolania 99,60 eur, tlmočenie na pojednávaní dňa 3.5.2011 v sume 59,76 eur, spolu 227,07 eur.

82. Súd rozhodol o povinnosti žalobkyne v 2. rade zaplatiť štátu trovy konania ktoré štát platil, keďže žalo žalobkyňa v 2. rade bola v konaní o jej časti žaloby plne neúspešná. Trovy štátu pozostávajú z trov tlmočníka - prekladateľa zo slovenského jazyka do nemeckého jazyka, a to tlmočenie na pojednávaní 12.11.2015 v sume 89,55 eur (č.l. 336), a na pojednávaní dňa 14.2.2017 v sume 102,79 eur (č.l. 440), celkovo v sume 192,34 eur.

Poučenie:

Proti rozsudku je prípustné odvolanie v lehote 15 dní od doručenia rozsudku na Okresný súd Skalica, v dvoch vyhotoveniach.

Odvolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané. Odvolanie len proti odôvodneniu rozhodnutia nie je prípustné.

V odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.

Odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak

- a) sa týkajú procesných podmienok,
- b) sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu,
- c) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo
- d) ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie.

Exekúciu vykoná exekútor, ktorého na vykonanie exekúcie poverí súd. (§ 29 prvá veta zákona č. 233/1995 Z.z.).